

Gib

Šolsko leto 2015/2016 Letnik 18 - številka 3

GimMUN Ptuj // Intervju s profesorico Karmen Jaklič // Kulturne dejavnosti // Maske so padle // Ekskurzije // Tekmovanja // Cena športa

Gimnazijska četvorka	3
GimMUN Ptuj – Konferenca Združenih narodov na Ptuju	4
Gimnazija Brežice na 4. teku mladih slovenske mreže šol UNESCO	5
The World Scholar's Cup	6
POTOVALI SMO: Mesto soli, ki ga varuje trdnjava Hohensalzburg	6
Ekскурzija v Prekmurje	7
Kulturne dejavnosti dajejo občutek notranjega zadovoljstva	8
Glasbeno popoldne z Mladinskim MePZ Gimnazije Brežice	9
POTOVALI SMO po poteh izgubljene dežele	10
NadGIBijada 2016	10
V eni roki noš' mo sonce, v drugi roki zlati smeh	11
Razstava Lane Škrlec	11
Gorazd Škof pri uri francoščine	12
Gimnazijci obiskali Ozaro	12
OŠ Brežice na obisku	12
Obisk v domu upokojencev	12
Budimpešta 2016	12
Ekonomska gimnazija: "Living in Motion" & "Živeti zdravo življenje"	13
Gibko TV	14
Letošnji dijaški abonma MGL-ja v mojih očeh	15
United colours of creativity can give you love	16
Erasmusova Estonija	17
Poezija	18
Mnenja	18
Likovna umetnost	18
Razmišljanje ob branju knjige iz obdobja romantike	19
Biti mlad pomeni imeti sanje, iti po robu dovoljenega, se zaleteti v svoja lastna prepričanja	20
Profesorji malo drugače	21
DO, RE, MI	22
Državno prvenstvo v športni gimnastiki	23
Raziskovalno delo iz biologije	23
Državno zgodovinsko tekmovanje	24
EUSTORY	25
Tekmovanje iz kemije za Preglove plakete	25
Tekmovanje iz znanja računalništva in spletnih tehnologij	25
Dosežki naših dijakov pri slovenščini	25
Matematično tekmovanje 2015/2016	26
Tri zlata priznanja in vonj po olimpijadi	26
Rezultati tekmovanj iz angleščine	27
Tekmovanja iz nemščine	27
Angleško tekmovanje Best In English - on-line	27
Cena športa	28
Gimnazija Brežice osvojila 15. mesto na svetovnem srednješolskem prvenstvu v dvoranskem nogometu/futsalu	30
Razvedrilo	31

GimMUN Ptuj.....4

Ekonomska gimnazija: "Living in Motion" & "Živeti zdravo življenje".....13

Biti mlad pomeni imeti sanje, iti po robu dovoljenega, se zaleteti v svoja lastna prepričanja.....20

Profesorji malo drugače.....21

Cena športa.....28

GiB – glasilo dijakov Gimnazije Brežice, šolsko leto 2015/2016 številka 3 letnik 18

ŠTEVILKO SO UREDILI
Kaja, Patricija, Lara, Katja, Anamarija, Lucija, Tjaša ...

SODELAVCI
Zlata Hribenik, prof., Zdenka Grubič, prof.

MENTORICI IN LEKTORICI
Bernardka Ravnikar, prof., Judita Marolt, prof.

ODGOVORNA UREDNICA
Bernardka Ravnikar, prof.

GLAVNI UREDNICI
Kaja Nakani, 4. b, in Patricija Kelhar, 3. d

RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE
mag. Gregor Horžen

TISK
Delo d.o.o., Dunajska 5, Ljubljana, Tiskarsko središče

Dragi bralci!

Šolsko leto se počasi izteka in z njim tudi moj »mandat« urednice GIB-a. Vesela sem, da sem dobila priložnost in se pridružila vsem prejšnjim urednikom in ustvarjalcem naše šolske revije, za katero upam, da se bo še dolgo veselo GIBala na šolskih hodnikih, knjižnih policah in v vaših rokah ... Naši dijaki so delali pridno, polni navdiha, in tako smo za vas pripravili tudi letošnjo spomladansko številko. Upamo, da so vas deževni (in tudi snežni) dnevi med prazniki osvežili in vam dali dovolj energije, ki jo do konca šolskega leta še potrebujete. Ko bodo vse ocene zaključene, pa v prostem času le vzemite v roke GIB in prebirajte dela, nastala pod peresi vaših sošolcev in prijateljev, ali pa preletite fotografije (mogoče se kje najdete).

Še naprej bodite uspešni in produktivni!

Uredništvo GIB-a

Gimnazijska četvorka

Tako, še vedno držim obljubo in se vam še zadnje leto oglašam s svojim letnim poročilcem. Štiri leta so minila, kot bi mignil, še sama ne morem verjeti, da se je vse tako hitro odvrtelo, kot bi plesala četvorko! *Prva slika*: selitev narodov po Brežicah po snegu v nadomestne učilnice, medtem ko so gimnazijo prenavljali. *Druga slika*: renesansa ali ponovno rojstvo samostanskega dela, ko smo (naša generacija) prvič spoznali celotno gimnazijsko zgradbo. *Tretja slika*: polfinale, čas, ko se dijaki že delno pripravljamo na naslednje leto in razmišljamo o nadaljnjem šolanju. In *četrti slika*: finale ali zadnje leto obiskovanja gimnazije.

Ker sem letos postala urednica GIB-a, sem se odločila, da zopet malo pokukam v „arhivske“ številke naše revije in jih primerjam z novodobnimi. Ko sem tako prebirala stare izvode, sem opazila, da se vse, kar doživljamo, ponavlja iz generacije v generacijo. Enako presenečenje, ko iz osnovne šole prideš v gimnazijo, potem pa se kmalu navadiš, spoznaš ljudi, ki te vsak dan obdajajo, in vse skupaj ti postane všeč; vsaka generacija ima dobre kulturnike, dobre športnike, znanstvenike ... Enake ekskurzije in celo slike z maturantskega izleta so bile posnete na istem mestu, na katerem smo lani pozirali mi, enako šaljiva valentinova pošta in enako razneženi občutki ob maturantskem plesu. Vedno se vse zavrti v krogu. Pravzaprav bi tudi moje letošnje poročilo (in morda tudi vsa prejšnja) lahko označili za tipičen zapis četrtišolke. Pa vendar je, kljub vsem podobnostim, vsaka zgodba ena in edina, edinstvena za tistega, ki jo doživlja, kot so bila ta štiri leta edinstvena zame in za vse nas.

Torej, pa sem tu. Na koncu četrtega letnika. Ko se ozrem, se mi prihod v gimnazijo zdi po eni strani kot zelo oddaljen dogodek, po drugi strani pa se mi zdi, če uporabim že malce obrabljeno besedno zvezo, kot bi bilo včeraj. V gimnazijo sem se vpisala iz dveh razlogov. Prvi je ta, da si tako odprem vrata na katero koli študijsko smer, in drugi, ker sem bila odličnjakinja in je bilo bolj kot ne pričakovano, da svoje šolanje nadaljujem v gimnaziji. Kljub temu da sem delovne navade prinesla že iz osnovne šole, je bil začetek prvega letnika zame kar velika sprememba, na katero pa sem se kmalu navadila in se ujela v tok dogodkov, ki me je ponesel skozi štiri leta. Lagala bi, če bi rekla, da je bilo vedno vse le lepo in enostavno. Bili so tudi težki trenutki, skozi katere sem se, prav tako kot vsi ostali, morala prebiti. Zanimivo pa je, da se mi je z vsakim novim izzivom zdel prejšnji, ki mi je vzel toliko časa in energije in zaradi katerega sem se tako obremenjevala, kasneje nepomem-

ben, včasih celo smešen. Ampak to je pravzaprav pot, na kateri temelji naše celotno življenje, pot, ki ji pravimo odraščanje. V gimnaziji sem na njej spoznala sebe, svoje vrednote. Spoznala sem, katera so prava prijateljstva, ki so se obdržala iz osnovne šole ali pa so se začela v gimnaziji in že marsikaj prestala, pa so še vedno močna, kot so bila na začetku, ali celo močnejša, spoznala sem veliko profesorjev, na katere sem se vedno lahko zanesla in prišla k njim po pomoč ali pa le »na klepet«, profesorjev, ki so naredili ure zanimivejše in delno pripomogli k temu, da smo danes takšni, kakršni smo. Ko se ozrem, vidim, koliko stvari se je spremenilo, kako sem se razvijala in se poleg šolske snovi učila tudi odzivov v različnih situacijah, kako sem vzljubila tisto, kar sem na začetku najmanj marala, in kako smo se vsi skupaj spremenili, ne le po videzu, temveč tudi po mišljenju. Dobila sem veliko novih izkušenj in lepih spominov. Predvsem pa sem dodelala temelje, na katerih bom gradila naprej.

Gimnazija Brežice ni le ustanova, ki da širok spekter znanja na vseh področjih in ponuja res veliko možnosti za splošno razgledanost, je tudi ustanova, kjer potekajo posredne učne ure življenja. Iz varnega domačega zavetja pridemo v obljudeno šolo, kjer se moramo naučiti prilagajati se drugim, včasih pozabiti na ponos, poslušati in prosti za pomoč, ko jo potrebujemo. Naučiti se moramo boriti se za zmage in prenašati poraze. Od pravega, samostojnega življenja pa nas loči to, da se lahko še vedno zatečemo po pomoč k staršem ali profesorjem. Je neke vrste pripravnica za resnično življenje, svet v malem. In zanimivo je, kako v ta svet vstopamo kot najstniki, ki se imajo za samostojne in najpametnejše odrasle ljudi, potem pa ga po štirih letih učenja in že skoraj dejansko odrasli zapustimo kot otroci, ki vedo, da se morajo še veliko naučiti in da je pred njimi pravzaprav še celo življenje.

Kaja Nakani, 4. b

GimMUN Ptuj – Konferenca Združenih narodov na Ptuj

Letošnjega 27. februarja se je pet dijakov 2. c, Jakob Ban, Aleksander Godler, Žiga Pinterič, Žana Florjanič in jaz, s profesorico angleščine Romano Robek Cerjak odpravilo na nepozabno 4-dnevno dogodivščino Model United Nations, ki jo je organizirala Gimnazija Ptuj. Verjetno tako kot mi do takrat tudi vi niste še nikoli slišali za Model United Nations (MUN). Povedano na enostaven način: MUN je simulacija zasedanja Združenih narodov, ki se je lahko udeležijo dijaki in študentje iz držav članic ter na konferencah zastopajo delegacije držav, ki so jim bile dodeljene, ter njihova stališča. V angleščini seveda.

MUN postaja čedalje popularnejši tudi v Sloveniji, saj spodbuja mlade h kritičnemu razmišljanju in zanimanju za aktualne probleme sveta, k zastopanju stališč, debatanju, javnemu nastopanju. Gimnazija Ptuj je prva organizatorica MUN-a pri nas.

Na prvem sestanku z našo mentorico smo ugotovili, da to ne bo lahek zalogaj. Na spletni strani konference smo za učinkovito delo morali preučiti začetni priročnik o pripravah na konferenco, protokolih in kodeksu oblačenja. Na srečo se je konferenca začela ravno ob koncu zimskih počitnic, tako da smo le-te izkoristili za priprave. Kot sem omenila že prej, je bila vsaki skupini dodeljena ena izmed držav članic Združenih narodov. Z Žano sva predstavljali Dansko, Jakob, Aleksander in Žiga pa Malezijo. Da smo lahko aktivno sodelovali v razpravah o problemih »svoje« države, smo jih morali dobro raziskati ter se poučiti o njihovih stališčih. Moto letošnje konference je bil „Live and let live.“

Tako smo se 27. februarja zbrali pred šolo, posedli v kombi in se odpravili proti najstarejšemu slovenskemu mestu. Na gimnaziji Ptuj

nas je pričakala dobrodošlica v angleščini, prejeli smo vsak svojo mapo z informacijami in izkaznicami udeležencev konference. Tako smo opazili, da je zelo dobro organizirana in da so jo gostitelji pripravili z veliko strasti in zagnanosti.

Cel MUN so s pomočjo mentorice organizirali dijaki sami. Šest dijakov gimnazije Ptuj se je v predhodnih letih namreč že udeležilo MUN-konferenc v drugih državah. Bile so jim tako všeč, da so si zadali projekt, da sami organizirajo svojo konferenco. Pripravili so spletno stran, teme in organizirali vse dogodke. Njihove priprave so trajale celo leto. Na Ptuj so nas sprejeli naši gostitelji, spali smo namreč pri dijakih gimnazije in v štirih dneh postali pravi prijatelji.

Uradna otvoritev konference je potekala v svečanih grajskih prostorih. Predstavniki vsake delegacije smo prišli pred občinstvo z zastavo svoje države. Na trnih smo čakali, da nas bodo poklicali, da povemo svoj uvodni govor. Kot predstavnica naše šole sem udeležence in občinstvo pozdravila tudi sama. Priznam, z določeno mero treme, saj nisem vajena tovrstnega javnega nastopanja. A ko sem opazila, da tudi drugi predstavniki niso brez nje, sem si oddahnila. Svojo vlogo predstavnika sem ponosno odigrala in začetna trema se je razpihnila.

Naslednji dan so se začele debate. Zjutraj smo se le na kratko pozdravili s sošolci, saj smo šli vsak v svoj komite. Žana in Jakob v komite za okolje, Žiga za človekove pravice, Aleksander v Varnostni svet, jaz pa v Unescov komite. Debate so bile intenzivne in dolge, zato so zapolnile pretežni del dneva. Pogovarjali smo se o trenutnih problemih Združenih narodov, iskali primerne rešitve ter na koncu skupaj ustvarili resolucijo. Čisto vsak je prišel do besede in

zelo dobro smo morali znati zastopati svoja stališča, seveda v angleščini. Prihajalo je do kresanj mnenj in stališč ter nastajanja pravih političnih navez. Čeprav so debate trajale tako dolgo, nam res ni bilo nikoli dolgčas.

Seveda smo se morali udeleženci MUN-a tudi dogodku primerno obleči. Upoštevati smo morali poslovni kodeks oblačenja. Prav zabavno je bilo videti sošolce, oblečene v prave poslanca, saj smo bili vsi videti tako resno in odraslo.

Čeprav so na MUN-u poudarjali sodelovanje, so nam organizatorji na zaključni prireditvi predstavili najboljše delegate posameznih komitejev, glede na to, kdo je največ sodeloval in najbolj prispeval k debatam. S ponosom lahko povem, da je priznanje za najboljšo delegatko komiteja za okolje prejela Žana Florjanič Baronič. Sama je o konferenci zapisala:

„V dveh letih, ki sem jih preživela na Gimnaziji Brežice, se je zvrstilo kar nekaj nepozabnih doživetij, a si vse do GimMUN 2016 nisem predstavljala, da se lahko običajen dijak iz mesteca, kot so Brežice, tako konkretno dotika tematik, o katerih je do sedaj slišal zgolj pri tedenskih novicah. Morda je slišati malce čudno, a v učilnici komiteja za okolje sem se že na »lobbyingu« počutila kot doma. Divje debate, neustavljivo obmetavanje z vprašanji in borba za svojo delegacijo so mi vse štiri dneve konference poganjali kri po žilah. Čeprav smo se vsi prav dobro zavedali, da smo samo del **simulacije** dejanskega zasedanja UN, smo z vso predanostjo reševali svet in pozabili, da smo le dijaki.“

Zagotovo je treba omeniti tudi to, da sem sama ob kavah, piškotih in črnih čajih na hodnikih ptujske gimnazije spoznala nekaj zares neverjetnih ljudi, s katerimi ostajam v stiku. Konec

koncev smo skupaj rešili avstralske gozdove ter koralne grebene, mar ne?

Skratka, gimMUN je zame gotovo ena izmed izkušenj, ki jih vse do let demence ne bom pozabila, zato se iskreno zahvaljujem profesorici Senica Grubič za imeniten predlog ter seveda profesorici Cerjakovi, ki nas je strpno prenašala in nas zalagala z jabolki in oreščki, ko je bilo to potrebno.“

Žana Florjanič B.

„Štirje dnevi v vlogi malezijskega delegata v Združenih narodih so bili res nepozabna izkušnja. Preučiti moraš načela in stališča svoje države, stopiti iz svoje kože ter razmišljati kot pravi Malezijec. Sprejemanje in opuščanje resolucij ter amandmajev je zelo naporno, a hkrati poučno delo. Na MUN-konferenci sem spoznal prijatelje iz drugih držav in razširil svoje znanje angleščine. Poleg vsega dela pa je bilo tudi veliko zabave, še posebej na plesu. Velika zahvala gre odličnim organizatorjem. Nji-

hovo vabilo k ponovni udeležbi na MUN-konferenci na Ptujju smo mnogi vzeli resno!“

Žiga Pinterič

„Na začetku sem mislil, da bo vse potekalo zelo resno, a kmalu smo ugotovili, da lahko konference potekajo tudi v bolj sproščenem vzdušju. Vsak delegat je moral predstavljati svojo državo in stati za njenimi stališči. Debatirali smo o treh globalnih vprašanjih, za katera smo morali napisati rešitve. Debata je bila pod nadzorom predsednika komiteja, volitve so potekale po glasovih držav, demokratično.“

Jakob Ban

„Izkušnja na MUN-u 2016 je bila nepozabna. Imeti čast zastopati določeno državo (v našem primeru Malezijo) je bilo hkrati zanimivo in

zahtevno. Najtežje je bilo oblikovati tehtne razloge in rešitve za določene probleme. Med konferenco smo morali pozabiti na lastna mnenja ter se osredotočiti na širšo sliko. Bili smo delegati in smo predstavljali svojo državo ter njeno

mišljenje o rešitvah globalnih problemov. Več ur na dan smo debatirali in na koncu prišli do tehtnih rešitev o tihotapljenju drog itd. Trudili smo se izboljšati svet in ustvariti prijaznejši življenjski prostor. Lahko smo se tudi nasmejali, ko je kakšen delegat zaradi zamude moral za kazen plesati in peti. Dogodek je bil v mojih očeh vrhunsko organiziran, kar je pripomoglo k čudoviti izkušnji.“

Aleksander Godler

Avtorica članka: Lara Jambriško, 2. c

Gimnazija Brežice na 4. teku mladih slovenske mreže šol UNESCO

Dijaki gimnazije Brežice smo se tudi letos udeležili teka mladih slovenske Unescove mreže šol, ki je 18. 5. 2016 potekal na Ptujju. Tam smo dijaki Sanja Zupančič, Katja Škoda, Luka Pesjak, Žana Florjanič Baronik, Sara Jurkas Omerzo, Lara Jambriško ter Andreja Kovačič povezali kulturo športa in zdravja s kulturo miru in se zbrali na teku otrok, učencev, dijakov, učiteljev iz cele Slovenije in tujine. Pridružili so se nam številni ambasadorji, kot so raper Rok Trkaj, smučarska skakalca Peter Prevc in Robert Kranjec, boksar Dejan Zavec, brežiški atlet Primož Kozmus ter številni drugi, ki so z nami tekli od starta pa vse do ciljne ravnine in nas pri tem ves čas vzpodbujali.

UNESCOVEGA teka se dijaki vsako leto radi udeležimo, ker ne predstavlja zgolj tekmovanja med dijaki, ampak nam nudi tudi številne zabavne delavnice, poudarja medsebojno sodelovanje in nas uči, da mora vsak posameznik imeti možnost športnega udejstvovanja, brez diskriminacije, kar je mogoče doseči le z medsebojnim razumevanjem v duhu prijateljstva, solidarnosti in fair playa.

Sanja Zupančič 3. c

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organisation

UNESCO
Associated
Schools

The World Scholar's Cup

Dijaki 2. a: Barbara Štorman, Maruša Gabrič, Gala Margita Štiglič, Luka Pesjak, Sara Rožman Atelšek in Živa Bezjak iz 2. b smo se 1. marca 2016 udeležili tekmovanja iz znanja angleškega jezika The World Scholar's Cup.

The World Scholar's Cup spodbuja k sodelovanju, učenju skozi zabavo in druženju. Stremi k temu, da bi učence iz celotnega sveta z različnimi ozadji motivirali, da odkrijejo nove sposobnosti in se urijo v novih spretnostih.

Tekmovanje obsega šest področij (zgodovina, umetnost, znanost, literatura, sociologija ter vsako leto še posebno področje – letos je bilo zločin in pravica). Na podlagi izbrane teme dijaki in osnovnošolci raziskujejo in izpopolnjujejo svoje znanje. O izbrani temi je podana literatura, ki je razdeljena glede na področje. Letošnja tema je 'An imperfect world'. Dijaki smo se učili in se pogovarjali o pravičnem ocenjevanju znanja, zgodovini goljufanja, kako sta pravica in krivica prikazani v umetnosti itd. Vsaka skupina treh dijakov je morala preučiti dano literaturo in uporabiti splošno razgledanost.

Ljubljana Round je potekala na OŠ Danile Kumar, kjer smo se morali registrirati že ob sedmi uri zjutraj. Bili smo zaspani in malo nervozni, a nam je moralo dvigovala vrsta alpaka pri odru.

Po uvodni prireditvi smo se razporedili po učilnicah in pričeli z najzahtevnejšim delom tekmovanja: Scholars's Challenge. To je kviz in edini del tekmovanja, ki ga rešujemo posamezno.

Sledilo je skupinsko pisanje, pred katerim se ekipa posvetuje, si razdeli teme in jih podrobneje razišče na spletu. Vsak tekmovalac piše posamezno, po pisanju pa je 7 minut časa, da si izdelke izmenjamo, jih popravimo in dopolnimo. Pisali smo besedila, v katerih smo predstavili izbrano temo ter svoje mišljenje o njej. Po odmoru za kosilo je sledila skupinska debata.

Ekipam so bile dodeljene teme, ki so jih morali zagovarjati pred sodnikom in drugo ekipo. Ena ekipa je temo obdelovala pritrđilno, torej ZA, druga pa je bila PROTI. Imeli smo 15 minut časa, da teme raziščemo, nato pa je napočil čas za »besedni spopad«. Vsak dijak je imel za svoj

nastop na voljo 4 minute, začela je skupina ZA.

Na koncu nas je čakal zabaven kviz Super Bowl, kjer smo kot celotna ekipa skupaj odgovarjali na vprašanja. Ta se niso nanašala le na zgodovino, biologijo itd., veliko je bilo treba vedeti o glasbi (ne le klasični), risankah in sodobnih umetnikih.

Po dolgem dnevu tekmovanja smo še komaj držali odprte oči na podelitvi medalj, a smo se kmalu zbudili. Ekipi Gimnazije Brežice sta dosegli izvrstne rezultate (ki so bili malce nepričakovani), uvrstili pa smo se tudi na Global Round, ki se bo odvijal letos v Bangkoku na Tajskem!

Poti v Bangkok in tekmovanja se zelo veselimo, zato tudi pridno zbiramo denarna sredstva za pot. Tekmovanja v Bangkoku se bo udeležil tudi Tim Medved iz 2. b.

The World Scholar's Cup je resnično drugačno tekmovanje, v katerem se ne le uči novih stvari, ampak prideš do novih spoznanj sam, kar je posebej dragoceno.

Sara Rožman Atelšek in
Gala Margita Štiglič, 2. a

POTOVALI SMO: Mesto soli, ki ga varuje trdnjava Hohensalzburg

Dijaki, ki med šolskim letom naredimo še kaj več, kot sta učenje in redno prihajanje k pouku, dijaki, ki sodelujemo pri izvenšolskih obveznostih ter drugih dejavnostih na šoli, smo dobili posebno nagrado. Skupaj z nekaterimi »srečnimi« nadarjenimi osnovnošolci smo se odpravili na nagradno ekskurzijo v Salzburg. Po mnenju mnogih je to eno izmed najlepših mest naše severne sosedne Avstrije. Je glavno mesto avstrijske zvezne dežele Salzburg, Slovenci mu rečemo tudi Solnograd, Američani pa so ga izbrali za prizorišče filma *Moje pesmi, moje sanje* (The sound of music). Tu se je rodil skladatelj Wolfgang Amadeus Mozart, po katerem so poimenovali danes najbolj znano salzburško slaščico »mozartovo kroglico«. V mestu najdemo Hangar 7, moderno konstrukcijo, v kateri multinacionalka Red Bull razkazuje svoje dosežke na vseh možnih področjih, predvsem v športu.

Sledil je ogled mesta z znamenitimi vrtovi

dvorca Mirabel in starega mestnega jedra, kjer smo preživeli prijetno dopoldne. V popoldanskih urah smo si ogledali še rudnik soli v Halleinu, kjer smo bili zelo navdušeni.

Zahvaljujem se vodstvu šole za to posebno doživetje. Mesto nas je očaralo in verjamem, da se bomo tudi sami še kdaj odpravili v Solnograd.

Patricija Kelhar, 3. d

Ekскурzija v Prekmurje

V sredo, 4. maja 2016, smo se učenci prvih letnikov odpravili na medpredmetno ekscurzijo po vzhodni Sloveniji. Peljali smo se skozi slovenski geografski pokrajini, Prekmurje in Štajersko. Na avtobusu smo poslušali predavanja profesorjev in govorne nastope dijakov.

Pri slovenščini smo tako govorili o protestantizmu, narečnih značilnostih, dvojezičnosti in znanih književnikih. V sklopu geografije smo spoznavali reliefne oblike in naravne značilnosti, v sklopu biologije pa značilne rastlinske in živalske vrste iz tega dela Slovenije.

PROTESTANTSKA CERKEV – MORAVSKE TOPLICE

V protestantski cerkvi v Moravskih toplicah nas je toplo sprejel duhovnik Geza Erniša, ki nam je povedal veliko o protestantizmu v Prekmurju v preteklosti in danes, prednostih in posebnostih prekmurskega narečja, slišali pa smo tudi, kako se sliši molitev očenaš v prekmurščini.

OCEAN ORCHIDS – DOBROVNIK

Podjetje Ocean Orchids, je največji dobavitelj orhidej v Sloveniji. Za svoje obratovanje porabijo le malo energije, ker izkoriščajo geotermalno energijo. Poleg proizvodnje imajo tudi tropski vrt, v katerem smo prepoznali tudi nam bolj znane rastline: bananovec, kakavovec, vanilijo, papajovec in druge.

DVOJEZIČNA SREDNJA ŠOLA – LENDAVA

Na dvojezično območje spadajo tudi dvojezične šole. Obiskali smo dvojezično srednjo šolo v Lendavi. Dijaki se lahko sami odločijo, kateri jezik, madžarščina ali slovenščina, bo njihov dominanten učni jezik. Ker je dijakov v takšnih oddelkih do 16, se jim lahko profesorji maksimalno posvetijo. Ko pouk poteka v slovenščini, sledi na koncu ure povzetek v madžarščini. To je primer, ko je dominantni jezik slovenščina.

ROJSTNA HIŠA MIŠKA KRANJCA – VELIKA POLANA

Vodenje po rojstni hiši Miška Kranjca je potekalo v dveh skupinah. Videli smo, s čim vse se je ukvarjal poleg pisateljstva, kakšno je bilo njegovo življenje. Tu je vsako leto potekal tudi literarni dogodek, Miškova bralna značka.

OTOK LJUBEZNI – MURA

Ta otok je dobil ime po nesrečni ljubezenski zgodbi. Tu naj bi se sestajala zaljubljenca, njuna zgodba pa se zaradi stanovskih razlik ni končala srečno. Z otoka vozi tudi brod, ki ga kmetje uporabljajo za dostop do svojih gozdov na drugi strani Mure. Tu sta tudi mlin in tkalnica, ki pa ne obratuje več. Ohranja se tradicija bujrašev, ki skrbijo, da reka s poplavamami ne naredi škode.

Eva Gramc in Klara Butkovič, 1. a

Kulturne dejavnosti dajejo občutek notranjega zadovoljstva

Na Gimnaziji Brežice ima kultura pomembno mesto. Z raznovrstnimi kulturnimi dejavnostmi se namreč ukvarja kar lepo število dijakov, ker pa jih nekaj našo šolo letos zapušča, sem s tremi dekleti iz četrtega letnika pokramljala o tem, kaj jim kultura pravzaprav pomeni.

Zakaj ste se začeli ukvarjati s to dejavnostjo in kaj vas pri tem najbolj veseli?

KAJA:

Ne spomnim se, kdaj natanko sem začela nastopati, lahko pa rečem, da se po „tem terenu“ potikam že zelo dolgo, včasih pogosteje, drugič manj pogosto, kolikor mi dopušča čas. Mislim, da je umetnost pomembna za vsakega izmed nas in da jo je lepo deliti z drugimi.

KLAVDIJA:

Torej, moje kulturno udejstvovanje se je začelo že v osnovni šoli, ko sem sodelovala na kakšni šolski prireditvi. Ko pa sem prišla na gimnazijo, me je moja profesorica slovenščine, gospa Marjana Milekić, večkrat povabila, da bi recitirala pesem ali dve ali pa povezovala kulturni program.

Takšne priložnosti so se mi vedno zdele zanimive, zato sem jih z veseljem sprejela. Ko sem bila v prvem letniku, je na šoli ponovno zaživel mešani pevski zbor. Ker izredno rada pojem, sem se vključila vanj, kasneje pa sem tudi začela obiskovati pouk solo petja. Kaja me je tudi lansko leto prosila, da bi igrala v njeni gledališki predstavi, in seveda profesionalki, kakršna je ona, nisem mogla ugovarjati. Vse te dejavnosti mi dajejo občutek notranjega zadovoljstva, hkrati pa mi služijo kot nekakšna sprostitve.

NINA:

Na tem področju sem začela sodelovati že v osnovni šoli, ko je bilo treba sestaviti kakšen program in voditi razne prireditve, ter s tem nadaljevala še v gimnaziji, to pa iz preprostega razloga, ker me takšno delo veseli in mi ni težko nekaj svojega časa nameniti sodelovanju na kulturnem področju. Najraje od vsega imam pozitiven odziv publike, bralcev, poslušalcev ..., ko vidiš, da si jih nasmejal ali spravil v dobro voljo.

Kako vam je gimnazija omogočila umetniško izražanje oz. izražanje na kulturnem področju?

KAJA:

V času mojega šolanja na gimnaziji sem na oder postavila tri predstave (Ko zrcalo odpove, Prešernov dan, Poletna noč) pod mentorstvom profesorice Judite Marolt, zadnjo predstavo pa tudi ob pomoči profesorice Katje Sečen. Snela sem filmčke za različne priložnosti in res sem hvaležna vsem, ki so mi pri tem pomagali.

Nastopala sem tudi na večini kulturnih prireditev (predvsem z recitacijami), sodelovala pri nastajanju naše revije GIB in bila članica ekipe GIBKO TV-ja. Naša šola ne le da omogoča, temveč tudi podpira delovanje na kulturnem področju, če dijaki le pokažejo želje. Mislim, da se vedno najdeta kdo od profesorjev, ki ti je pripravljen pomagati pri realizaciji načrta, in ekipa dijakov, ki rade volje sodeluje.

KLAVDIJA:

Gimnazija mi je izražanje na kulturnem področju omogočila predvsem s pestro paletu kulturnih prireditev, ki jih prireja, pa tudi z zunanjimi prireditvami, ki se jih dijaki udeležujemo z namenom, da bi šolo predstavili v kar se da lepi luči.

NINA:

Sodelovala sem lahko na kulturnih prireditvah v vlogi povezovalke programa ali pa pri sestavljanju vsebine programa, pa tudi pri reviji GiB.

Kateri je bil vaš najljubši „projekt“ do sedaj?

KAJA:

Hmm ... Vsak izmed projektov je bil, v času nastanka, zanimiv in nekaj posebnega. Morda bi lahko naredila nekakšen „ožji izbor“, ampak je težko reči, kateri izmed njih mi je najljubši. Pri nastajanju vsakega kulturnega programa pa imajo, po mojem mnenju, veliko vlogo odnosi med sodelujočimi; boljše kot je vzdušje, boljši je končni izdelek.

KLAVDIJA:

Najljubšega projekta nimam. Pravzaprav so mi bile vse dejavnosti resnično ljube.

NINA:

Najraje od vsega sem imela naše novoletne prireditve, v katere smo vselej vložili največ truda, saj smo skušali aktualne dogodke na čim zanimivejši in humoren način predstaviti občinstvu. Čeprav smo zadnjih nekaj noči pred prireditvijo velikokrat prebedeli, se je naš trud vedno poplačal.

Je to le eden izmed vaših hobijev ali bi se želeli s čim podobnim ukvarjati profesionalno?

KAJA:

Do sedaj je bil to moj hobi, sicer se želim bolj „profesionalno“ ukvarjati z režijo, vendar je pri umetnosti tako, da so si vse te „vode“ zelo podobne, in nikoli ne veš, kam točno te bo odneslo.

KLAVDIJA:

Da, zame je to le eden izmed hobijev in profesionalno se s tem ne nameravam ukvarjati.

NINA:

S prihodom na gimnazijo sem mislila, da me bo pot vodila na družboslovne fakultete (novinarstvo, slovenščina, pravo), vendar sem se v teh štirih letih precej spremenila in našla zanimanje v naravoslovju. Morda so k temu pripomogle tudi trenutne razmere v svetu, ki bolj spodbujajo zaposlovanje na naravoslovnem področju.

Kakšni so vaši načrti za nadaljnji študij?

KAJA:

Kot sem že prej omenila, bi si želela študirati režijo, vendar pa imam v „rezervnem načrtu“ študij, ki me prav tako veseli, hkrati pa upam, da bom ob študiju vedno našla čas za umetniško ustvarjanje.

KLAVDIJA:

Moji načrti za prihodnost? Hja, definitivno bom poleg študija farmacije v Ljubljani obiskovala še kakšen pevski zbor, se več ukvarjala s športom in, da, na kulturo ne bom nikoli pozabila. Konec koncev smo vsi del nje in lepo je, da jo ohranjamo, cenimo pesnike, pisatelje, glasbenike, likovne umetnike ..., kulturnike z veliko začetnico torej, ki pripomorejo k temu, da smo Slovenci, kljub majhni številčnosti, kulturno zelo bogat narod.

NINA:

Čeprav me delo na kulturnem področju veseli, sem se odločila za študij na naravoslovnem faksu. Vseeno sem prepričana, da kulturnih dejavnosti ne bom zapustila.

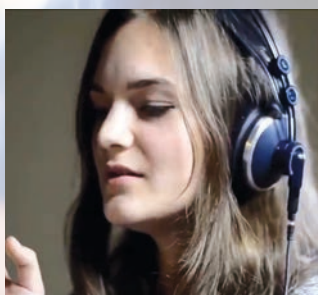
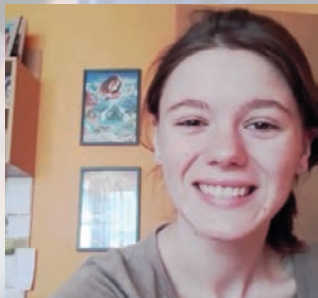
Dijakinjam Kaji Nakani (4. b), Klavdiji Šušteršič (4. d) in Nini Vodeb (4. a) se zahvaljujem za intervju.

Lana Škof, 4. c

LOVRU PEČNIKU – S HVALEŽNOSTJO

Kulturno življenje na Gimnaziji Brežice je štiri leta z besedo in glasbo bogatil naš dijak Lovro Pečnik. Že pri prvih urah slovenščine je opozoril nase z izjemnim znanjem, razgledanostjo in občutkom za jezik ter književnost, kmalu pa sem поблиže spoznala tudi njegovo besedno ustvarjanje. Mnoge izpovedi v vezani in nevezani besedi so zapisane na straneh GIB-a, nekaterim pa smo prisluhnili na proslavah in drugih prireditvah. Ena najlepših je kratka pripoved Drozg in labod. Lovro se je izkazal tudi kot odličen pianist. Še dolgo se bom spominjala Serenade Franja Stiplovska, ki je pod njegovimi prsti mogočno zazvenela v prelepi Viteški dvorani. S svojim vsestranskim kulturnim delovanjem je Lovro postal pomemben del zgodbe z naslovom Gimnazija Brežice.

Judita Marolt, prof.

Glasbeno popoldne z Mladinskim MePZ Gimnazije Brežice

Brežice, 25. maj 2016

Pozno sončno popoldne enega zadnjih majskih dni smo bili priča tretjemu letnemu koncertu mladinskega MePZ Gimnazije Brežice, ki se je tokrat odvijal v čudovitem ambientu Viteške dvorane Posavskega muzeja Brežice. Naši dijaki so nas s pesmijo popeljali v lepe kraje, tako da smo za nekaj trenutkov pozabili na vse in le uživali v petju, ki je prihajalo iz grl naših sošolk in sošolcev, ter glasbeni spremljavi Nike Stopinšek in Jona Krajica Tomina.

Recitacije angleške in slovenske poezije so še dodatno polepšale večer. Ob zaključku sta navzočim nekaj besed namenila podžupanja občine Brežice, ga. Katja Čanžar, in naš ravnatelj, prof. Uroš Škof. Maturanti so prejeli zahvale za večletno sodelovanje v zboru. Želimo jim, da v študentskih dneh ne bi pozabili na glasbo in bi se radi spominjali gimnazijskega pevskega zbora. Posebna zahvala velja mentorjema, ki že nekaj let uspešno vodita mladinski zbor, to sta prof. Simona Rožman Strnad in prof. Dejan Jerončič.

Patricija Kelhar, 3. d

POTOVALI SMO po poteh izgubljene dežele NadGIBijada 2016

V 3. letniku smo, že dobro vajeni vsakoletne medpredmetne ekskurzije, tokrat ubrali pot izven meja naše države, na avstrijsko Koroško. Dežela, ki je bila še pred stoletjem večinsko poseljena s slovenskim prebivalstvom, je danes ena izmed zveznih dežel Avstrije z glavnim mestom in središčem Celovec. Na jugu živi slovenska narodna manjšina, in kljub temu da ta prostor danes ni znotraj političnih meja Slovenije, je to zibelka slovenstva. Tu se namreč nahaja Gosposvetsko polje z vojvodskim prestolom, kjer so v 7. stoletju ustoličevali karantanske kneze. Na tem mestu smo začeli našo ekskurzijo, ko smo ob vojvodskem prestolu »ustoličili svojega kneza«. Odpravili smo se še do cerkve Gospe Svete, ki bdi nad Gosposvetskim poljem. V njej smo videli grob Sv. Modesta (Metoda), irskega misijonarja, ki je širil krščansko vero med Karantanci.

V Klagenfurtu, kakor po nemško pravijo Celovcu, smo se sprehodili skozi mesto in si ogledali Deželno hišo z znamenito Dvorano grobov, v kateri je tudi eden izmed simbolov slovenstva – knežji kamen. Zasedli smo tudi

stole članov deželnega zbora, med njimi je tudi zastopnica Slovencev.

Sledila je vožnja proti delu Koroške, ki danes leži v Republiki Sloveniji. Naša prva postaja je bil Dravograd, kjer smo slišali grozljive zgodbe iz časa druge svetovne vojne, ki so jih doživeli ljudje v tamkajšnji gestapovski mučilnici. Zaporji so bili v kletnih prostorih današnje mestne hiše. Kraj smo zapustili z mislijo, da smo lahko srečni, ker smo bili rojeni v miru in še danes tako živimo. Vojna je zmeraj kruta in stvari, ki jih doživijo ljudje v tem času, so grozljive, vendar danes marsikdaj zamoščane.

Nato nas je pot vodila še do zadnje točke naše ekskurzije, hiše pisatelja Lovra Kuharja – Prežihovega Voranca. Ob idilični domačiji s čudovitim razgledom smo prisluhnili njegovi življenjski zgodbi in si ogledali domačijo.

Polni novih vtisov in lepih trenutkov tega dne smo napotili domov.

Patricija Kelhar, 3. d

V sredo, 9. 3. 2016, so na Gimnaziji Brežice potekale delavnice za nadarjene devetošolce iz posavskih osnovnih šol. Spominjam se, kako je bilo pred dobrimi tremi leti, ko sem se tudi sam odločil o nadaljevanju svojega šolanja. Delavnice, ki na drugačen način predstavijo šolske predmete, potekajo že vrsto let.

Med štirinajstimi delavnicami je lahko vsak devetošolec našel nekaj, kar ga zanima. Nekateri so se odločili, da se preizkusijo v vlogi mladega kemijskega ali biološkega raziskovalca, spet drugi so poskušali razlagati vsakdanje fizikalne pojave. Kot generacija „računalničarjev“ so sami izdelali računalniško animacijo/igrico, ki nas je vse pošteno nasmejala. Nadobudni zgodovinarji so raziskovali Brežice in tako razkrili sledi turških uporov v našem kraju. Z abstraktnim slikanjem so nekateri razvijali svojo umetniško žilico in nas vse navdušili s čudovitimi slikami. Seveda pa ni šlo brez športne sprostitve in vadbe, saj vsi vemo, da se poletje neizogibno približuje. Nekateri devetošolci so dopoldne preživeli na „tujem“. Spoznavali so podobnosti med francoskimi

V eni roki nos' mo sonce, v drugi roki zlati smeh

in slovenskimi besedami ter se pogovarjali v angleškem jeziku. Skupaj z devetošolci smo oblikovali sociološko debato z zanimivo tematiko - resničnostni šovi. Geografi pa so se posvetili statističnim podatkom in preučevanju starosti slovenskih prebivalcev. V literarni delavnici smo ustvarili zgodbo, ki je združevala dve slogovno popolnoma različni besedili. Devetošolci pa so napisali tudi pismo, ki bo čez tri leta naslovljeno prav na njihove domove. Tako so poustvarili zelo zanimiv psihološki eksperiment. Učenci so povedali, da so neizmerno uživali in se na nekonvencionalen način naučili mnogo zanimivega. Ob koncu so udeleženci vsake delavnice poročali o svojem delu in skupaj smo žrebali nagrajence, ki se bodo udeležili nagradne ekskurzije.

Profesorji in tudi dijaki smo bili zelo veseli obiska in že nestrpno pričakujemo naslednje leto, ko se bomo srečevali na gimnazijskih hodnikih.

Jakob Nečemer, 3. c

»V našem življenju ne štejejo leta, pač pa šteje življenje v naših letih.«

Kako malo je potrebno, da nekoga spraviš v smeh, mu podariš trenutek ali dva, ga osrečiš. Vsako zrno časa šteje in vsakdo sam izbira, kako ga bo izkoristil – ali ga bo zadržal zase ali ga bo morda podaril.

V petek, 1. aprila, smo se dijakinja Gimnazije Brežice (na fotografiji z leve proti desni) Ema Agnič, Tjaša Antolovič, Ingrid Gnus, Lucija Župevc, Rebeka Kobe, Urška Kozole in Anamarija Agnič z dvema polnima prtljažnikoma glasbil, s sončki okoli vratu in širokim nasmehom na obrazu, v spremstvu profesorice Zdenke Senica Grubič in Tee Habinc, stlačile v dva avtomobila (ker nam naše stare in razbolele noge niso dopuščale pešačenja do nepredstavljivo oddaljenega doma za starejše občane) in se odpeljale do že prej omenjenega objekta. V kratek kulturno-zabavni (predvsem zabavni) program smo vključile mnoge vedre pesmi in recitacije, tudi plesa ni manjkalo. V

njem smo združile štiri pomembnejše dneve: dan žena, materinski dan, dan poezije ter dan lažnivcev. Stanovalci so nas toplo sprejeli in zapeli z nami, največ pa nam je pomenil njihov iskreni nasmeh, tu in tam pomešan s kakšno solzo sreče ali spominov.

Nikoli nisi prestar, da ne bi več mogel biti mlad, in nikoli nisi premlad, da ne bi mogel biti star. Odločitev pa je povsem tvoja, dragi bralec. Sam izbiraš poti, sam oblikuješ potovanje. Tisto, kar nas definira, ni čas, pač pa spomini.

Sedaj pa se vrni k naslovu, si zamrmraj napev, se nasmehni in razmisli, komu boš podaril svoj naslednji trenutek ...

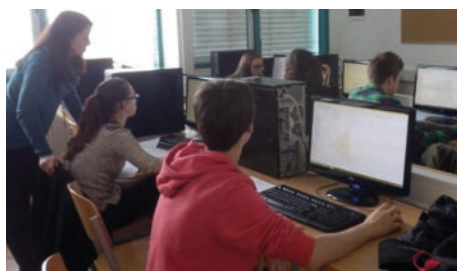
Anamarija Agnič, 3. d

Razstava Lane Škrlec

V petek, 3. 6. 2016, so odprli mojo prvo razstavo, na kateri sem razstavljala svoja dela iz dveh gimnazijskih let. To bili portreti, študije oči, študije rok in modne skice. Vesela sem, da sem lahko svoje ustvarjanje pokazala javnosti, saj je risanje moja strast.

Lana Škrlec, 2. a

Gorazd Škof pri uri francoščine

Dijake 2. a-oddelka, ki se učijo francoščino kot drugi tuji jezik, je v mesecu aprilu obiskal prvi vratar slovenske rokometne reprezentance, Gorazd Škof. Pogovor je potekal v francoskem jeziku. Učencem je predstavil svojo športno pot in življenje športnika v Franciji. V novi sezoni bo branil vrata PSG-ja iz Pariza.

Gimnazijci obiskali Ozaro

V ponedeljek, 16. 5. 2016, smo dijaki 2. c-razreda v okviru tedna prostovoljstva obiskali uporabnike Dnevnega centra Ozare Brežice. Z njimi smo preživeli prijetni urici, v katerih smo se jim na kratko predstavili s svojimi talenti, malo poklepetali o njihovih življenjskih izkušnjah ter življenju v Ozari, skupaj zapeli ter igrali pantomimo.

Lara Jambriško, 2. c

OŠ Brežice na obisku

V okviru tedna prostovoljstva nas je obiskal 2. d-razred Osnovne šole Brežice. Pri nas je aktivno preživel dve urici. Eno uro so imeli petje v tujem jeziku, drugo uro pa so aktivno sodelovali pri športni vzgoji.

Obisk v domu upokoencev

V sredo, 18. 5. 2016, smo se učenci 1. d v okviru nacionalnega tedna prostovoljstva odločili obiskati Dom upokoencev Brežice in njegovim prebivalcem malce popestriti dopoldne.

Ko smo prispeli v dom, so nas lepo pozdravili in pogostili s piškoti, mi pa smo zanje pripravili krajši kulturni program – zapeli, zaigrali, recitirali in zaplesali smo. Za tem pa smo se razdelili v dve skupini. Fantje so skupaj z upokoenci igrali družabne igre, dekleta in sošolec pa smo se učili vezjenja.

Za nas je bila to zanimiva izkušnja. Vsi skupaj smo se naučili veliko novega in se tako zabavali, da smo dom zapustili kasneje, kot bi morali, in zamudili k pouku.

Katja Zobarič, 1. d

Budimpešta 2016

V program šole vključujemo ekskurzije, ki so del rednega pouka izven učilnic in nadstandardne ekskurzije. Tretjega in četrtega junija 2016 smo si ogledali znamenitosti Budimpešte.

Ekonomska gimnazija: "Living in Motion" & "Živeti zdravo življenje"

V četrtek, 19. maja 2016, smo na nagradni strokovni ekskurziji z dijaki 4. letnika ekonomske gimnazije povezali znanje iz podjetništva in ekonomije z ogledom uglednih novomeških družb. Na obisku smo bili pri uspešnem evropskem proizvajalcu karavanov Adria Mobil in vodilni generični farmacevtski družbi Krka.

Dijaki so se pri pouku pripravili na obisk, kjer so predstavili poslovanje izbranih dolenjskih podjetij s tržnega, lastniškega in tehnološkega vidika. Sledila sta prijazen poslovni sprejem in topla dobrodošlica v podjetju. Predstavnikom podjetij smo podarili glasilo dijakov Gimnazije Brežice Gib, da bodo lahko začutili ustvarjalnost naših dijakov in se seznanili s šolskimi uspehi. Program obiska je obsegal ogled galerije z mejniki v razvoju podjetja, kratko predstavitev zgodbe o uspehu, predstavitveni film o podjetju in voden ogled proizvodnega postopka z razgovorom. Ob slovesu so nam zaželeli veliko uspeha na splošni maturi in pri študiju na fakultetah, mi pa njim še naprej uspešno poslovno pot v prihodnosti. Veselimo se ponovnega snidenja in poslovnega sodelovanja.

Zgodba o uspehu družbe **Adria Mobil**, ki še danes povzema načela izvirnega slogana »**Living in Motion**«, se je začela pred 50 leti. V takratni zibelki industrijske revolucije Dolenjske IMV (Industrija motornih vozil) je zaradi uvedbe deviznih pravic z gospodarsko reformo leta 1965 začelo primanjkovati deviz za uvoz repromateriala v proizvodnji dostavnih vozil. V **podjetju so iskali rešitve za financiranje proizvodnje**. Inženir Martin Sever je imel vizijo o željah ljudi v Evropi pri preživljanju prostega časa ob morskih obalah, obrežjih rek in jezer, v gorah ... Narisal je skico, s sodelavci izdelal osnutek in v dveh mesecih skonstruiral prvi prototip lahke, vodljive, napredno grajene, dobro opremljene in predvsem cenovno dostopne bivalne prikolice Adria 375. Odpeljal jo je na sejem v Stockholm, ponudil zahtevnemu skandinavskemu trgu, jo uspešno prodal in devize vložil v proizvodnjo dostavnih vozil. Počitniške prikolice so takrat izdelovali tudi v proizvodnem obratu v Brežicah na lokaciji današnjega Nakupovalnega centra Intermarket. Iz IMV-holdinga se je hčerka Adria Mobil osamosvojila leta 2000, ko je postala največja slovenska izvoznica.

Danes je Skupina Adria Mobil vključena v holding ACH, d. d. Ljubljana in ima poleg matične še 3 odvisne družbe v Sloveniji in 9 odvisnih družb po svetu (Hrvaška, Nizozemska, Španija, Švica, Danska, Velika Britanija in Ruska federacija). Koncernski način vodenja se kaže tudi v razvoju in proizvodnji inovativnih počitniških prikolic, avtomodov in vanov z vrhunskim di-

nad povprečjem trga in široka regijska prisotnost, usmerjenost v produktne in storitvene inovacije, odličnost v dizajnu in ustvarjanje izjemne uporabniške izkušnje, obvladovanje nabavne verige, logistike proizvodnje in kakovosti za kupca, organizacijska kultura in razvoj zaposlenih, donosnost poslovanja nad standardi panoge ter finančna trdnost.

zajem in kakovostjo. V polstoletnem obdobju je bilo prodanih več kot pol milijona počitniških prikolic, 70 tisoč avtomodov in 10 tisoč mobilnih stanovanjskih enot. **Vodja proizvodnje Zdravko Dušič** nam je razložil proces proizvodnje in nas vodil pri ogledu proizvodnih linij, kjer smo opazovali nastajanje prestižnih avtomodov in vse bolj priljubljenih vanov.

Damir Dominič iz Odnosov z javnostmi nam je pojasnil njihovo formulo uspeha: 60 % produkti, 30 % blagovna znamka in 10 % prodajna mreža. **Blagovna znamka Adria** zaseda 1. mesto med proizvajalci avtomodov in vanov ter 4. mesto med proizvajalci počitniških prikolic v Evropi. Ob tem ostaja poslanstvo družbe enako kot doslej - partner za prosti čas z vizijo dolgoročne rasti in razvoja podjetja s ciljem biti eden vodilnih globalnih proizvajalcev izdelkov in ponudnikov storitev za prosti čas. V družbi načrtno gradijo organizacijsko kulturo in klimo, veliko pozornosti namenjajo naložbam v zaposlene, saj je »adrijaš« odgovoren, spoštljiv, samokritičen in pripaden podjetju.

Najpomembnejše **strateške razvojne usmeritve družbe Adria Mobil v obdobju 2016–2020** so: doseganje rasti

V **delniški družbi Krka** poslanstvo »**Živeti zdravo življenje**« uresničujejo z vrhunskimi izdelki in storitvami, ki pripomorejo h kakovostnemu in bolj zdravemu življenju. Njihove vrednote so hitrost in fleksibilnost, partnerstvo in zaupanje ter kreativnost in učinkovitost.

Na Krkini osrednji novomeški lokaciji v Ločni, kjer je obvladujoča družba Skupine Krka, smo si ogledali sodobno tovarno za proizvodnjo trdnih oblik zdravil **Notol 2**, Krkino največjo, 200-milijonsko naložbo, ki omogoča letno proizvodnjo 4,5 milijarde tablet in kapsul. Iz panoramskega dvigala smo opazovali vsakodnevno poslovno dogajanje v sedemnivojskem objektu na 55.000 m³, ki je z mostovi povezan s tremi stavbami, s proizvodnim blokom Notol 1, z visokoregalnim skladiščem končnih izdelkov in s pakirnim blokom. Notol 2 je zaprt sistem proizvodnje, zasnovan na vertikalno-gravitacijskem pretoku materialov (surovin, medizdelkov, polizdelkov), ki jih prek priključnih postaj odmerjajo v zaboynike, granulatore, tabletirke, kotle za oblaganje, pregledne stroje in na pakirne linije. Z izbrano proizvodno opremo in najboljšo razpoložljivo tehnologijo s področja varstva okolja omogoča obrat učinkovito rabo energije, odpadnih surovin, hkrati pa

manjše izpuste nevarnih snovi v okolje. Proizvodnja je visoko avtomatizirana, računalniško vodena z vključenim internim transportom in tako zagotavlja najvišjo stopnjo varnosti izdelkov ter zaščite zaposlenih. V skupini Krka potekajo naložbeni projekti, s katerimi bodo proizvodne zmogljivosti v nekaj letih povečali na več kot 17 milijard tablet in kapsul.

Marketinško-prodajno mrežo sestavlja skupaj s proizvodno-distribucijskimi podjetji 28 odvisnih družb in 19 pred-

stavništev po svetu. V okviru strategije poslovanja so si zastavili cilj uravnotežene prodaje na **šestih različnih območjih: Slovenija, Jugovzhodna Evropa (še posebej Hrvaška, Romunija in Bolgarija), Vzhodna Evropa (Ruska federacija, Ukrajina, Kazahstan, Uzbekistan, Gruzija in Azerbajdžan), Srednja Evropa (Poljska, Češka republika, Madžarska in Litva), Zahodna Evropa (Nemčija, Velika Britanija, nordijske države in Italija) in Čezmorska tržišča.** Krka pa trži svoje izdelke tudi v Afriki, na Arabskem polotoku in Daljnem vzhodu.

Strateško usmeritev v razvoj lastnih generičnih zdravil uresničujejo tudi z vlaganjem v razvojno-raziskovalne zmogljivosti. **Strategija razvoja skupine Krka za obdobje 2016–2020** je dosegati povprečno letno količinsko rast prodaje v višini najmanj 5 %, hkrati z organsko rastjo zagotavljati rast tudi s prevzemi in dolgoročnimi poslovnimi povezavami (vključno z joint ventures), krepitev farmacevtsko-kemijske dejavnosti in v njenem okviru povečanje ponudbe na treh ključnih terapevtskih področjih (bolezni srca in ožilja, bolezni prebavil in presnove ter bolezni osrednjega živčevja) ob hkratnem vstopanju na nova področja (onkologija, protivirusna zdravila, podobna biološka zdravila), dosegati najmanj tretjinski delež novih izdelkov v skupni prodaji, prednostna usmeritev na evropske in srednjeazijske trge s poudarjeno usmerjenostjo na ključne trge (Slovenija, Hrvaška, Romunija, Ukrajina, Ruska federacija, Poljska, Madžarska, Češka republika, Slovaška, Zahodna Evropa), lansiranje izbranih izdelkov na izbrane ključne trge kot prvi »generik«, krepiti konkurenčne prednosti nabora izdelkov, ohranjati čim večji delež vertikalno integriranih izdelkov, izboljšati in povečati stroškovno učinkovitost uporabe sredstev in izdelkov ter povečati inovativnost vseh poslovnih funkcij.

Irena Papac, prof.

Gibko TV

Gibko TV je oddaja, ki jo lahko že 3 leta spremljate na spletni strani Gimnazije Brežice. Nadobudni ustvarjalci oddaje redno predstavljamo in obveščamo gledalce o različnih dogodkih, ki se odvijajo v okviru šole. To šolsko leto smo ekipo sestavljali: Julija Laznik, Katja Pinterič, Gala Margita Štiglic, Žana Florjanič Baronik, Katja Škoda, Matic Ilc, Kaja Nakani ter mentorica Nina Harapin. Junija bo predvajana že četrta oddaja v tem letu. Naj izpostavim samo nekaj prispevkov, o katerih smo poročali: praznovanje 70-letnice Gimnazije Brežice, obisk predsednika Republike Slovenije g. Boruta Pahorja, obeleževanje praznikov, kot je Prešernov dan, praznovanje pusta, intervjuji z našimi dijaki, informativni dan za devetošolce, NadGIBko itd. Če ste zamudili katero oddajo, si jo lahko še vedno ogledate, saj smo z veseljem ustvarjali za vas.

Katja Pinterič, 3. a

Nekaj članov Ekipe Gibko TV na fotografiji manjka, saj so se v času fotografiranja iz navade postavili na drugo stran objekтива ...

Letošnji dijaški abonma MGL-ja v mojih očeh

Letošnje šolsko leto se je mnogo dijakov naše gimnazije odločilo za nakup abonmaja v Mestnem gledališču ljubljanskem, obiske predstav pa je organizirala naša šola. Uživali smo v sedmih odrskih umetninah, vsaka od njih je bila nekaj posebnega in zanimivega.

Meni so se najbolj vtisnile v spomin naslednje:

Ibsenova drama Peer Gynt, ki mi je bila všeč zaradi svoje zahtevnosti in vprašanj, na katera tudi jaz še ne znam odgovoriti. Delo govori o mladem človeku Peeru, ki živi v okolju, ki ga spodbuja k sanjarjenju, lažem in ga uči, da je boljši od vseh ostalih ljudi. Junak potuje po svetu, s svojimi prevarami in lažmi bogati, a premoženje znova

izgublja, hkrati pa živi v iluzijah ter si skuša dokazati, da je boljši od vseh drugih. V igri niti ne moremo povsem ločiti, kaj se Peeru Gyntu dejansko dogaja in kaj je le v njegovi glavi, družiti se namreč s troli, postane kapitan ladje, zavede in prevara princeso, oropajo ga na bližnjem vzhodu ... Proti koncu predstave se sreča s hudičevim odposlancem, ki mu pove, da v življenju ni bil dovolj dober, da bi si zaslužil mesto v »nebesih«, po drugi strani pa ni bil dovolj slab za mesto v »peklju«, zato ga želi spremeniti v talilnem loncu in ustvariti povsem novega človeka z drugačno podobo. Peer se ustraši svoje usode in se odpravi iskat dokazov, da bi hudiču pokazal, da ne sodi v pekel, temveč v nebesa. Z glavnim junakom pa razmišlja

tudi gledalec, kaj človeka naredi dobrega oziroma slabega, kakšen je človek in kam pripeljejo laži, pohlep in egoizem.

Potem me je zelo prevzela igra Dunsinane. Postavi nas v dogajanje na Škotsko v čas srednjega veka, v čas vojn, ki so potekale med kralji Škotske in Anglije. Tujci so se bojevali za prevlado in oblast. Spoznamo mladega vojskovodjo Siwarda, ki misli, da širi dobro in pravičnost, v resnici pa ga kot lutko na vrvici obrača kralj Malcolm, na drugi strani z njim manipulira lepa kraljica Gruach, ki prestola ne želi prepustiti Malcolmu, pač pa svojemu sinu Lulachu. Igra prikaže Siwardov boj s samim sabo, njegovo željo po maščevanju, njegovo spopadanje z lastno nemočjo in kesanje zaradi raznih napak, ki jih zagreši v prepričanju, da dela dobro. Drama ima mnogo oseb z različnimi značaji, ki jih razčleni, in nam tako razgali človeško hrepenenje po moči, oblasti, prevladi in denarju ter pokaže, koliko smo ljudje pripravljeni žrtvovati za materialne stvari in kako je človeška narava mnogo bolj usmerjena k nasilju in bojevanju kot k miru in ljubezni.

Tretji obisk MGL-ja je bil dan, ko smo si ogledali muzikal Tisoč in ena noč. Vsi poznamo perzijsko knjigo z zbirko zanimivih in poučnih zgodb, igralci so nam jo tokrat predstavili malce drugače. Igra se je odprla s pripovedovanjem okvirne zgodbe o sultanu Šahrijarju in pametni Šeherezadi, prikaže nam sultanov bes in Šeherezadino žrtvovanje, nato pa dekle

začne z zgodbami. Čeprav so podobne tistim v knjigi in nam s pomočjo igralcev, ki jih predstavljajo, zaživijo pred očmi, lahko v vsaki najdemo tudi sled aktualnosti.

K posebnemu vzdušju, ki nas popelje v čas stare Perzije, pripomorejo tudi trije glasbeniki, ki vseskozi igrajo na značilna orientalska glasbila. Z vsako zgodbo se v pripoved vedno bolj vpletata sodobnost in današnji pogled na svet. Na primer pri predstavljanju zgodbe o pritlikavem grbcu se liki sprašujejo o pomenu različnih ver in njihovem vplivu na človeka, sprašujejo se o smrti in o tem, kaj po njej ostane, koliko je vredno človeško življenje. Gledalce posebej gane zadnja Šeherezadina pripoved, ki govori o mladi ženski, ki ji vojna vzame dom in družino, jo požene v beg in iskanje boljšega življenja. Pripovedi je režiser spretno povezal z aktualnim dogajanjem in begunsko krizo ter potrkal na našo vest tako, da je predstavili trpljenje, strah in bedo beguncev takrat in danes.

V naslednjem šolskem letu priporočam nakup abonmajske karte vsem, ki se radi popoldne enkrat na mesec s prijatelji odpeljejo v Ljubljano, se tam sprehodite po ulicah in kaj pojedete, zvečer pa se v gledališču sprostite in uživate v izvrstnih predstavah, ki jih nudi MGL. Sama nakupa abonmaja vsekakor ne obžalujem!

Barbara Štorman, 2. a

United colours of creativity can give you love

V tednu med 27. januarjem in 6. februarjem smo dekleta iz Gimnazije Brežice skupaj s profesorjema Alojzjem Koncem in Dejanom Jerončičem sodelovala pri projektu Erasmus+, United Colours of Creativity – „Sound Experiences (in Portugal)“. Ema Agnič in Tjaša Antolovič (1. a), Kaja Zakšek (2. a) ter Lucija Župevc (3. c) smo spoznavale Portugalsko, njene zaklade in kulturo.

V projekt so vključene tudi šole iz Romunije, Estonije, Poljske, Portugalske in Turčije, zato smo skupaj predstavljali pravo mešanico različnih kultur, pogledov na življenje in vrednote. Zanimivo se je bilo povezati z njimi in spoznati njihov pogled na svet. Med nami so se stkale močne prijateljske vezi kljub razlikam v starosti, kulturi in jeziku. Čeprav bi pričakovali, da bo neznanje angleščine pri mnogih vplivalo na naše druženje in spoznavanje, smo prišli ravno do nasprotnih ugotovitev. Glavno sredstvo sporazumevanja je bila glasba. Ko smo se učili igrati na portugalska tradicionalna ritmična instrumenta »bombo« in »adufe«, ni nihče govoril, o vsem smo se sporazumeli z udarci ritma. Brez govorjenja je šlo tudi pri plesu. Naučili smo se plesati turške

plese, pri katerih se držimo le za mezince. Učenci iz Turčije so nas naučili korakov, ki so bili precej nenavadni, saj se tudi njihova glasba razlikuje od naše, slovenske. Portugalski folkloristi so nam polepšali večer s svojimi hitrimi gibi in živo glasbo, ki je prikazovala njihov tradicionalni ples. Njihove noge so bile tako urne, da smo se lahko le čudili spretnostim plesalcev. Na večer, ko smo spoznavali portugalske ples, je vsaka izmed držav udeleženk predstavila tudi svoje tradicionalne jedi na mednarodni večerji. Zanimivo je bilo poskusiti okuse drugih držav in ugotavljati razlike ter podobnosti med njihovo in našo hrano.

Delavnica, ki se nam je močno vtisnila v spomin, je bil tako imenovani »Nature sound trip«. Vsem so prevezali oči, nato pa smo legli na tla. Z različnimi zvoki iz narave so nas pripravili, da smo se popolnoma sprostili in si predstavljali različne prizore. Naša občutja so se zelo razlikovala, saj vsak od nas drugače razmišlja in doživlja. Spoznali smo, kakšno je delo z otroki s posebnimi potrebami, kako nanje vpliva terapija s psi in kako te pse trenirajo. Na delavnici smo lahko sami poskusili voditi

izšolane pse, lahko smo jih božali ali položili glavo na njihov mehki kožuh ter tako tudi sami začutili pozitivno moč teh živali.

Nekaj časa smo namenili tudi odkrivanju portugalskih krajev, kot so Castelo Novo, Castelo Branco, Silvares, Fundão itd. Očarala nas je arhitektura mest, ki jih ponekod še vedno obnavljajo na star način. Domačini so nam pokazali, kako izdelajo instrumenta aduf in bombose ter nam nanju tudi zaigrali. Portugalci so nas navdušili s svojo odprtostjo in prijaznostjo. Vedno so bili pripravljeni pomagati, svetovati ali pokazati pravo pot. Tako kot so cvetele za Fundão značilne češnje, so zacvetela in zrastle tudi naša prijateljstva. Slovo je bilo ravno zaradi tega še posebno težko. V tem tednu smo se naučili, da smo si kljub razlikam zelo podobni. Spoznali smo, da različni jeziki niso nepremostljiva ovira in da glasba res povezuje. To je bila izkušnja, ki je ne bomo nikoli pozabili in zaradi katere smo se otresli nekaterih stereotipov ter bomo zato lažji ter brez predsodkov stopali v prihodnost. To je bila izkušnja za življenje.

Tjaša Antolovič in Ema Agnič

Erasmusova Estonija

Naše popotovanje se je pričelo 21. 5. 2016. Z letališča Jožeta Pučnika Ljubljana smo poleteli v München in nato naprej v Tallin. Kljub manjši zamudi nas je v Estoniji toplo pričakala vodja projekta Jelena Lohmatova, ki nas je kasneje, ko smo se zbrali iz vseh držav, z avtobusom spremljala do naše prve postojanke – v mesto Jõhvi. Že ko smo z letala opazovali estonsko pokrajino, smo bili očarani. Videli smo eno samo ravnino, nešteto travnikov in gozdov, ko pa smo se večino dni, ki smo jih preživeli v Estoniji, imeli možnost sprehajati v naravi, smo vse te lepote lahko občudovali še od blizu. Verjetno je bila največja sprememba, ki smo jo doživeli, sprememba dolžine dneva. Dan se je začel že zgodaj zjutraj in trajal vse do desetih zvečer. Pa tudi ko je sonce zašlo, je bila svetloba še vedno zelo močna. Lahko bi rekli, da je okoli polnoči na zemljo padel mrak. V treh dneh, ki smo jih preživeli v Jõhvi, smo se z ostalimi vrstniki iz Romunije, Poljske, Estonije, Turčije ter Portugalske dobro spoznali, poskusili tradicionalne jedi in od blizu videli narodne noše,

značilne za vsako izmed dežel. Prvi dan smo obiskali »naravno šolo«, kjer smo se učili o plodovih, drevesih, nastajanju in pridobivanju papirja, večer pa smo si polepšali še s piknikom v naravi. Dva dni smo obiskovali tudi »Athme Kool«, kjer smo skupaj ustvarjali iz papirja, slikali, barvali ter tako pomagali ustvariti papirnato mesto za otroke s posebnimi potrebami. Pristostvovali smo tudi uradni otvoritvi te šole, saj so zgradili nov stanovanjski del za učence.

Po treh dneh smo se z avtobusom odpeljali v Narvo, mesto na meji z Rusijo, polno znamenitosti, spominov. Naša prva naloga je bila, da ga skupaj z estonsko ekipo tudi raziščemo. Razdelili

smo se v skupine in se nato sprehajali po Narvi, vmes pa izpolnjevali tudi različne naloge. Večina nas je bila najbolj očarana nad gradovi, kajti Narva z reko Narvo predstavlja mejo med Rusijo in Estonijo. Tako smo imeli na zelo majhnem območju možnost videti dva izjemna gradova. Eden se razprostira na estonskem bregu, drugi se bohoti na ruskem bregu. Ogledali smo si tudi

maketo mesta Narve iz časa pred drugo svetovno vojno, saj je bilo mesto med vojno zelo uničeno. Maketo je 22 let izdeloval en sam gospod. V Narvi smo prav tako sodelovali s tamkajšnjo šolo; razdeljeni po skupinah smo izdelali še kolače sanjskega mesta, se poučili o estonskem načinu šolanja ... Prav tako smo na ekskurziji spoznali narvski grad, kjer so nam vodniki pripovedovali o zgodovini gradu in mesta.

Napočil je čas za slovo. V četrtek smo se udeležili poslovilne večerje v restavraciji blizu hotela, še zadnjič skupaj zaplesali, prejeli diplome in se poslovili od estonske ekipe, ki nas ni več spremljala nazaj v Tallin. Kar tri države so imele let že v petek, 27. 5. 2016, zato smo se že navsezgodaj zjutraj z avtobusom odpeljali izpred našega hotela – Narva Spa – proti Tallinu, kjer smo se še zadnjič objeli in poslovili. Do Tallina nas je spremljala tudi gospa Jelena, nam mesto razkazala, nato pa se je morala tudi ona posloviti. S preostalimi, to je bila le portugalska ekipa, smo se nastanili v enem izmed hotelov ter prenočili. V soboto zjutraj smo se poslovili še od Portugalcev, ki so domov poleteli že dopoldne, mi pa smo imeli čas še malo pohajkovati po Tallinu, nato pa smo se morali počasi odpraviti na letališče. V Slovenijo smo prileteli 28. 5. 2016 okoli desete ure zvečer, utrujeni, toda obogateni s spomini in izkušnjami, ki nam bodo ostali za vedno.

Zala Resnik Poljašević, 1. c
Avtorica fotografij: Kristina Rilak 1. d

Poezija

Kri

Tišina,
bila si nam čista milina.
Kje si zdaj,
zdaj, ko na naši Zemlji ne vlada več raj?
Kdaj prideš spet nazaj?

Svoboda,
smo res prosti kakor čista voda?
Zakaj ne letimo kakor hitre ptice,
zakaj je trudno naše čisto lice?
Si res še med nami?

Prijatelji,
bili ste ritma našega skladatelji,
bili ste vseh dogodivščin naših pisatelji.
Zakaj vas naenkrat ni?
Zakaj v Evropi teče kri?

V Evropi teče kri.

Karin Marin, 3. c

Zbogom, gimnazija!

Četrty letnik je zaključen
in vsak od nas je že izmučen,
a zdaj matura nas skrbi,
časa za učenje več veliko ni.

Testov smo nešteto odpisali,
stokrat svoje znanje dokazali,
spraševanje včasih voljo je pobralo,
a se za oceno dobro je splačalo.

Zbogom, torej, gimnazija!
Tu se nismo le učili,
tudi prijatelje smo pridobili,
znanje za življenje si nam dala,
za pravi svet bila priprava.

Lana Škof, 4. c

Gimnaziji

V Brežicah stoji mogočna zgradba,
ki znanje izžareva.
V njej dogaja se mogočna svatba,
saj tu znanje se nabira.

In kdor vanjo vstopi,
se močno spremeni,
v ta vrvež se vklopi
in za vedno znanje pridobi.

Blaž Plestenjak, 4. c

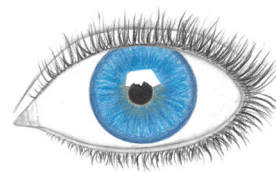
Schreibt ein Gedicht

Glück ist jeden Tag Schokolade essen
und alle Probleme vergessen
viel Spaß mit meinen Freunden haben,
allen Menschen freundliche Wörter sagen.

Glück ist jemanden zu lieben
und mit meiner Katze spielen,
tanzen auf gute Musik
und heiraten mit dem Leiter der Fabrik.

Špela, Janja, Eva

Likovna umetnost

Avtorica risb: Karin Marin, 3. c

Mnenja

4. c o Gimnaziji Brežice

- Če odvezam stres, kakšno neprespano noč, žalost zaradi trenutkov, ki se niso odvili tako, kot bi si želela, sem na naši gimnaziji doživela veliko lepih stvari. Ena najpomembnejših je ta, da sem našla prijatelje, ki jim lahko zaupam.
Nastja Volovec
- Kljub temu da so bila štiri leta polna odrekanih in truda, bom gimnazijo pogrešala, saj sem se tu počutila kot doma. Vsak dan znani, nasmejani obrazi so mi polepšali dan in me napolnili z energijo.
Živa Simonišek
- Zapuščam gimnazijo, na katero me veže toliko spominov, dobrih, pa tudi slabih, vendar je pomembno le to, da je večina dobrih in da so to spomini na prijatelje. (Tudi slabi spomini morajo biti, zato da ostanemo na realnih tleh.) Ko me tako čakajo le še trije šolski dnevi, se ponovno počutim kot fazan septembra 2012 v šolski telovadnici. Nervozen sem ob pričakovanju, da se bo zgodilo nekaj neznanega, kar mi bo tako razburkalo življenje, kot mi je razburkala življenje moja šola – Gimnazija Brežice. Če se vprašam, ali bi to življenjsko obdobje ponovil, z odločitvijo sploh ne odlašam.
Klemen Kranjec

Razmišljanje ob branju knjige iz obdobja romantike

Romantika je sinonim za literarno revolucijo. Motivi, teme, ideje so nenavadni in ponujajo popolno svobodo uma. Dotaknejo se vseh skritih misli in želja, o katerih se ne govori. Po navadi jih pustimo v temnem kotu duše, upajoč, da bomo nekoč zbrali pogum in se z njimi soočili. Če ti nekaj veliko pomeni, bo to kaj kmalu videlo svetlobo belega dne. Brez zadržkov in obžalovanja. Zavemo se, da je vsaka stvar lepa, a tega pogosto nismo sposobni videti. Včasih je prav ironično, kako je um omejen in potrebuje srce, da oblikuje le z njim celoto. Popolno ali ne, ni pomembno. Razmislimo – če je oseba brez napak, to ni več človek v pravem pomenu besede. Ne bi mogla graditi svoje osebnosti ali notranje rasti. Iz svojih pomanjkljivosti se učimo. So naša največja popotnica, ki nas opominja, da moramo življenje vzeti kot veliko šolsko uro. Z vsem dobrim in slabim, kar ga odlikuje.

Književne osebe tega obdobja se mi zdijo zrele, predvsem pa preizkušene. Všeč mi je, da na svoji poti odkrijejo veliko vrednoto, to je modrost. Ugotovijo, da si bogat šele takrat, ko imaš stvari, ki jih denar ne more kupiti.

Deli iz romantike, ki sta najbolj zaznamovali moje dijaško vedoželjnost, sta romana Mala Fadette in Nesrečniki. Iz vsakega romana mi je všeč tista književna oseba, ki predstavlja romantičnega junaka. Med branjem se zaljubiš, vendar ne v podobo lika. Čutiš povezanost z njegovimi besedami, mislimi in dušo, kar je osnovni namen dobrih knjig. Romantika je ta cilj dosegla.

Med prebiranjem Hugojevih Nesrečnikov sem naletela na veliko oseb, s katerimi sem se lahko poistovetila in razumela njihove stike. Med vsemi je Fantine popolnoma presegla moja pričakovanja. Všeč so mi bili njeni osebnost, prizadevnost in trud kljub surovim okoliščinam. Fantinina ljubezen je bila čista in iskrena, a grdo izkoriščana. Ubožica se je poskusila preživljati z nezakonskim otrokom pod srcem. Po rojstvu male Cosette je našla službo v tekstilni manufakturi, od koder je pošiljala denar hčerini skrbnikom. Brezčutno ter nemoralno okolje ji ni pustilo, da bi skrbela za otroka, in mater so odpustili. V tem trenutku sem pomislila, da bo deklico zavrгла, sama pa šla iskat boljše življenje. Kako sem se motila. Izkazala se je za žensko s pravim materinskim čutom. Začela se je prostituirati, da bi ljubljenu otroku omogočila boljše prihodnost. Dopuščala je, da so vsak dan onečlašali njeno telo in jo izkoriščali. Pomembna ji je bila le hčerina prihodnost, kar zelo spoštujem.

George Sand ni bila le izjemna pisateljica, ampak tudi borka za ženske pravice, kar odsevajo tudi njena dela. V Mali Fadette je na moje začudenje in navdušenje Fadette odrasla v karizmatično, izobraženo, neodvisno in samozadostno mladenko. Večina bralcev bi pomislila, da je prav ona najzanimivejši literarni lik. Jaz pa še vedno trdim, da je pravi romantični junak Sylvinett. Sramežljiv, čustven, bister in dober fant je odvisen od drugih. Ne materialno, ampak duhovno. Išče prijatelja, potrđitev, sočustvovanje in varnost. V otroštvu mu je to nudil brat, a je odšel in vzljubil Fadette. Takratne družbene norme so nasprotovale poroki, a so vaščani popustili. Nazorno je opisano, kako Sylvinett doživlja izgubo dvojčka, globoko žalost, osamljenost in praznino. Človek bi pomislil, da je mevža, ker se pri taki starosti ne more postaviti na lastne noge. Resnični razlog za njegovo žalost je veliko ple-

menitejši. Sylvinett je že od vsega začetka ljubil Fadette, česar si ni upal ali mogel priznati. Ko je opazil, da ona ljubi njegovega brata, se je umaknil, ker je imel dvojčka tako rad.

Tega v današnjem času ne stori vsak, morda nihče. Vsi se hočemo uveljaviti v svetu in se težko žrtvujemo za druge, kar je razumljivo. Redki bi svoje želje pustili na stranskem tiru, da bi ugodili ostalim. Glede na to, da ne vemo, kaj nas čaka v širnem svetu, je koristno vsako dobro dejanje. Človek, ki si mu storil dobro, si bo to zapomnil. Tako imaš eno ramo več, na katero se lahko nasloniš.

Menim, da je obdobje romantike eno izmed tistih, ki literaturi vrnejo dušo in ji vdahnejo pristnost. Romantičnim junakom želimo biti podobni. Če bi le lahko, bi prevzeli njihove lastnosti in vrline, ki jih današnja družba krvavo potrebuje. Predvsem požrtvovalnost. Shakespeare je zapisal: "Pekel je prazen in vse zlo je tu." Morda je imel prav. Ali pa vsak človek le skriva angelske peruti. Nekateri jih pustijo rasti, drugi ne. Človek je v svojem bistvu dober. Včasih v nas prevlada mračna stran in zasenci dobrote, kar ni nujno slabo. Brez teme namreč ne bi videli zvezd. Ko se vse konča in pride razodetje, se bomo zavedeli, da ni bil najpomembnejši srečen konec. Pomembna je pot, ožarjena z ljubeznijo do drugih in dobrote.

Urška Županc, 2. a

Biti mlad pomeni imeti sanje, iti po robu dovoljenega, se zaleteti v svoja lastna prepričanja

Intervju s profesorico Karmen Jaklič

Profesorica Karmen Jaklič, prejšnjim generacijam znana še s priimkom Matko, na Gimnaziji Brežice poučuje angleščino. Nekaterim predstavlja strah in trepet, a se to slej ko prej izkaže za le deloma resnično, pa vendar dijaku koristno lastnost. Dodati moramo, da govorimo o profesorici, ki nam zna med vrsticami predstaviti mnogo življenjskih pogledov ter smeri in tako ne le izobražuje, temveč posredno tudi vzgaja.

Slišali sva, da imate radi glasbo in petje. Peli ste tudi v pevskem zboru. Ali nama lahko poveste kaj o svoji glasbeni poti?

Glasba je od nekdaj moja stalna spremljevalka. Odkar pomnim, sem pela: najprej v osnovni šoli v zborčkih in skupinah, v glasbeni šoli smo začinjale pot Solzic, glas sem izpopolnjevala pri profesorici Marjetki Podgoršek Horžen – solo petje, nastopala v mešanem pevskem zboru pod vodstvom zakoncev Križanič. V času študija sem pela v APZ Tone Tomšič ter v ansamblu. Nekaj pa je zanimivo: dandanes mi tudi tišina predstavlja svojevrstno glasbo.

Ali ste igrali kakšen inštrument?

Končala sem nižjo glasbeno šolo – smer harmonika. V tretjem razredu sem hotela to smer spremeniti – klavir ali violina – to je bilo takrat modernejše. Proti koncu osnovne šole sem hotela opustiti glasbeno šolo, saj je bilo mnogo ugodneje preživljati več časa s prijatelji, a mi doma niso dovolili. Še danes sem jim neizmerno hvaležna. Naučila sem se namreč veliko večje, pomembnejše lekcije: kar si začel, tudi končaj. No matter how hard it gets. Že zelo zgodaj – v 4. letniku gimnazije – sem opravila licenco za turističnega vodnika, ta aktivnost pa mi ni povzročala toliko preglavic kot prejšnja.

Vse te dejavnosti so vas zagotovo pomagale oblikovati v osebo, kakršna ste danes. Ali menite, da je dobro, da mladi obiskujejo obšolske dejavnosti?

Mladega človeka močno oblikuje preživljanje prostega časa. Udejstvovanje v različnih obšolskih dejavnostih ohranja radovednost ter igrivost otroka, širi obzorja, tu pridobivajo nove prijatelje, ki bogatijo njihov svet. Vendar moramo paziti, da otroka vse te aktivnosti ne začnejo obremenjevati. Najmanj ti bo namreč v življenju dolgčas, če boš znal doseči, da te zanima širok spekter stvari, znanje, ki pride ob tem, je še dodaten, prekrasen stranski učinek. Največja popotnica mladim je, da lahko potujejo, spoznavajo različne kulture, navade, običaje. Tako postane njihov duh odprt. Ko se svet odpira, odkrijemo, da postajamo tudi mi drugačni, drugačni od tistega, na kar smo navajeni. Tako vsak dan rastemo, se spreminjamo.

Ali nama lahko zaupate kakšno zanimivo razliko med vašimi in našimi gimnazijskimi leti?

V našem poklicu je edina stalnica *sprememba*. Vsaka generacija je drugačna od prejšnje, ker so drugačne okoliščine, v katerih mladi odraščajo. Velikokrat me vprašajo: »Kajne, da so nove generacije slabše od prejšnjih?« Vedno jim odgovorim: »So le zrcalo naše družbe. Odsev, skupek vsega, kar smo mi kot posamezniki, mi kot družba.« Mladost je vedno mladost, spreminjajo se le zgodovinska obdobja. Biti mlad pomeni imeti sanje, iti po robu dovoljenega, se zaleteti v svoja lastna prepričanja. Samo na takšen način lahko dosežemo modrost.

Trenutno dejstvo je, da v sodobnem času poteka tehnološka revolucija, to vpliva tudi na naš vsakdanjik. Zbigniew Brzezinski je celo trdil, da

ima tehnokratska revolucija večji pomen kot francoska in oktobrsko revolucija skupaj. Če je tako, ne vem, gotovo pa smo informacijska družba, in če je to edina pot napredka, je pa lahko naša odločitev, da bomo povečali prednosti, ki jih prinaša, in zmanjšali slabosti. Mislim, da se mladi dokaj hitro zavedo, da je človeški stik tisti, ki nekaj šteje. Ja, seveda morajo biti »prilepljeni« na socialno omrežje, družba to pričakuje od njih, vendar smo vsi socialna bitja, bližina sočloveka je nujna in tega se vsi zavedamo.

Zakaj ste se odločili za študij angleščine?

Ta odločitev je potihoma in spontano v meni zorela od nekdaj. Ko smo morali izpolniti obrazec za vpis na fakulteto, me je neki sošolec vprašal: »Karmen, kaj si dala pa pod drugo in tretjo izbiro?« In začudeno ga vprašam: »A to bi morali tudi izpolniti?« Skratka, odločitev je bila lahka in angleščina je bila moja edina izbira.

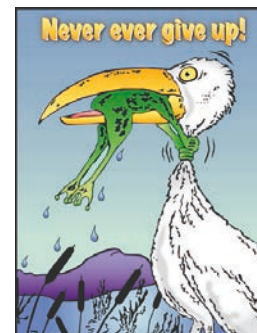
Kdo je vaš vzornik?

Moj vzornik ni v obliki enega človeka. Cenim veliko različnih ljudi: tiste, ki ne sodijo, ki znajo preživeti z minimalno plačo, ki vedno verjamejo v pozitiven končni izid, tiste, ki znajo delati, ki imajo svoje mišljenje in ga tudi povedo na glas ... Veliko jih je. Ni treba, da je vzornik slaven, to so lahko naši starši, brat, sosedov Franc. Predvsem se moramo truditi, da bi tudi mi postali vzor. Sebi in okolici.

Ali imate kakšen nasvet za nas, dijake?

Nerada svetujem, kajti najslabši nasvet je tisti, na katerega nisi pripravljen oziroma ga ne potrebuješ. Bi pa mogoče rekla, da je ob vsej poplavi informacij potrebno uporabiti »zdravo kmečko logiko«, ki nikoli ne zataji. Znanstvena dognanja se spreminjajo, preudarnost ne. In naš moralni kompas se tako uravnava na tisto, kar je prav. Predvsem je pa dobro za mladega človeka, da zna razmišljati s svojimi možgani, da ima vključen kritični um. (Vendar to ne pomeni kar vse kritizirati.) Ali če citiram Oscarja Wilda: »Be yourself, everybody else is taken.«

Tjaša Traven in Lucija Župevc, 3. c

Profesorji malo drugače

NATAŠA ŠEKORANJA ŠPILER

Zgodovinarica prve klase, ki pouk zgodovine spremeni v zanimive zgodbe. Profesorica z odločnim glasom, ki nikoli ne pozabi svojih korenin – Bizeljskega!

Že od 7. razreda je vedela, da bo študirala zgodovino in geografijo. Zastavljeni cilji so jo vodili skozi življenje, tipičnih pubertetniških težav sploh ni imela – pohvali se: »Nikdar še nisem imela cigarete v ustih, me ne zanima.«

Študirala je zelo resno in uspešno. »Mogoče sem bila na trenutke celo malce preresna,« pravi.

Vedno je rada zbirala zgodovinsko gradivo Bizeljskega, prebirala knjige in strokovno literaturo. Njena tiha želja je imeti celo manjši muzej, povezan z lokalno zgodovino.

Je avtorica knjige Mejniki Bizeljskega (2006), njena tiha želja pa je napisati še eno, obsežnejšo monografijo.

Oblikuje tudi slovar bizeljskega narečja (1200 besed že zbranih).

Poudarja: »Rada cepim sadno drevje!« Ponosna je, da se je te stroke naučila in ji uspeva množiti »pišečke marelice« (avtohtona bizeljska sorta). Vsak od njenih otrok je v letu rojstva dobil svojo češnjo, sorti: benjaminka, jakobinka. Drevesi rasteja skupaj z otroki.

Rada slika na platno, akril ..., ima že opus 19 slik. Vrtnari, njena strast so rožice – na balkonih, okenskih policah, gredi-
cah ...

Neprofesionalno je trenirala atletiko, se udeležila več državnih tekmo-
vanj v teku na dolge proge in celo naredila sprejemne izpite za DIF
(fakulteto za šport).

Ima dva navihana fantiča, je glavni mojster za popravilo igrač, žal pa
njena vrlina ni petje: »Mami, ne pojat, ne morem spat.«

»Plešem izključno z možem, ker je navajen vsega hudega.«

»Kolega Špiler!« je načelo profesionalnosti, pa vendar zelo uživa v tem,
ko vidi naše nasmeh.

Obvlada ročna dela v vinogradu, spozna se tudi na vina, prepoznava
okuse, vonj ... »Kot Bizelanc ,maš to v krvi,« pravi, prvič pa je vino
poskusila že pri rosnih 2 letih.

Najlepša leta: sedaj. Ima družino, cilje za naprej, uspehe za nazaj, uživa
v svojem delu.

Naj izjava: »Vedno moraš imeti neke cilje, živeti z dobro voljo, veseljem.
Na svet je treba gledati kar se da optimistično, misli obračati v pozitiv-
no. Se veseliti majhnih stvari, predvsem pa delati dobro drug drugemu.
Ne glede na tako poudarjana »leta krize« mislim, da še vedno, na srečo,
živimo v blagostanju, samo tega se premalo zavedamo in ne znamo
ceniti.«

MATEJA STRNAD ZOREC

»Blond strela«, ki hodnik preteče, še preden jo uspeš pozdraviti. Profe-
sorica, ki jezika ne špara, rada kaj zapoje in se zna z dijaki tudi »pohe-
cati«. Pa je to vse?

Izhaja iz kmečkega okolja, na kar je še posebej ponosna.

V mladih letih je bila tiho in mirno dekle: »Kamor si me postavil, tam
sem ostala.« Pravi, da je »popolno nasprotje današnje Mateje«.

Razgovorila se je v srednji šoli: »Tista tiha oseba od prej je ostala nekje
zadaj, čeprav si najverjetneje marsikdo želi, da se vrne.«

Najlepše spomine ima na študentska leta, ko si je prijateljsko skupino
našla med Prleki: »To so bili zares čudoviti ljudje. Po opravljenih izpiti-
h smo se znali nagraditi, se zapeljati na Bled na kremšnite, spet drugič v
Portorož na kavo. Z njimi sem »prevandrala« velik del Slovenije, večkrat
pa smo šli tudi v kino, Dramo ...«

Že v srednji šoli je pričela peti v narodnozabavnem ansamblu: »Pravili
so nam kar Družinski ansambel s pomočjo sosedov, saj sta bila člana
tudi oba moja starejša brata, klarinetist pa je postal moj mož.« Odšli so
tudi na turnejo po Franciji, stali na mnogih festivalskih odrih ter osvo-
jili veliko nagrad.

Na nekem nastopu je na odru pozabila besedilo lastne pesmi. In kaj po-
tem? »Jah, nč, besedila se nisem spomnila, pa sem si ga izmislila, ne?!«

Skozi življenje je večkrat drastično spremenila pričesko. Vajeni smo je v
svetlih barvah, si jo predstavljate s kratko rdečo frizuro?? »... Vmes pa
je bilo še mnogo ostalih »fail« primerkov. Zgodilo se je, da so me nekaj
dni pred maturantskim plesom pobarvali na piščančje rumeno!«

Je mojstrica hitrostnega govorjenja, ko pa se ji pridružita še njeni dve
hčerki, se lahko poslušalec samo še zmedeno smehlja.

Naj izjava: »Verjamem, da se ti vse, kar dobrega storiš, enkrat povrne.
Za vsakim dežjem posije sonce in nikoli ni tako slabo, da ne bi moglo
biti še slabše, zato ne kaže obupati!«

Lucija Župevc in Tjaša Traven, 3. c

DO, RE, MI

Biti gimnazijec v teh težkih časih je »zagamana« stvar. Večina prej omenjenih splošnoizobraženih srednješolcev nas rada to »zagamanost« še bolj skoncentrira, ker se nam zdi, da ima potem naše življenje več smisla. Tako v naše periodične vzorce učenje-spanje-prehranjevanje radi vnašamo še kake »nepravilnosti«, ki jih splošna terminologija raje imenuje *obšolske interesne dejavnosti*.

Mene ob tej besedni zvezi sili na bruhanje. Tako kot večino tistih malih stvari, ki preprostim srcem prinašajo radost, je sodoben način življenja, kjer ljudje tekmujejo, kdo bo prej omahnil od preobremenjenosti, preimenoval tudi te male radosti v »obšolske interesne dejavnosti«. Ker je šola središče življenja posameznega mladostnika, vse, kar ni neposredno povezano z njo, dobi kiselkast pristavek »obšolsko«.

Fuzbal, namizni tenis, štrikanje, maratoni najljubših filmov, glasbena, gasilci, štihanje na vrtu, geekanje ... Vsak ima nekaj, kar je samo njegovo, kajne? Počne določeno stvar in za nekaj trenutkov je ubogi človeček, ukleščen v zlato kletko modernega sveta, svoboden. Največji čar vsega pa je, da te svobode ne razume nihče drug in zato ti je nihče na tem svetu tudi ne more ukrasti.

Moja svoboda je petje. Sicer sem zelo nesamozavestna solopevka, a ko moje glasilke dobijo krila v sozvočju z drugimi, ko se v popolnem akordu združijo glasovi nežnih sopranov, suverenih altov, čarobnih tenorjev in močnih basov, moje življenje za trenutek ugasne kot plamen sveče, ki se ponovno prižge v nekem novem, abstraktnem in nadnaravnem svetu. Zdaj pa poskusi to razložiti poslušalcu, ki na koncertu v 10. vrsti zeha od dolgčasa.

V svoj spekter obšolskih dejavnosti nekako uspem kombinirati petje v treh pevskih zborih. Tri različne skupine ljudi različnih starosti in glasov, s še različnejšimi pogledi na svet in življenjskimi stili. A prav v vseh treh se delček moje duše najde in v vsakem posebej sem druga oseba, boljša, kot se poznam sicer.

Eden izmed privilegijev, ki ga dobiš kot zborovski pevec, je, da dobiš nov krog. Nov krog svojih ljudi, s katerimi deliš nekaj tako intimnega, kot je tvoj glas, in z njihovim ustvarjaš harmonijo. Hkrati pa z njimi deliš svoj čas, voljo in energijo. Ti ljudje nehoti ukradejo del tvojega srca, nekateri za dlje časa, drugi za kratek čas, a z njimi se počutiš kot del ekipe, del velike družine. Povezujejo nas skupni odmori med vajami, petje »vse najboljše za te« ob rojstnih dnevih (ta pesmica v zboru zveni veliko bolje, hehe), trema pred nastopi in evforija po uspešnem koncertu.

Vsa ta čustva že dve leti doživljam tudi v šolskem zboru. Gre

za povsem drugačen krog ljudi in vzdušje kot pri drugih dveh, krepko se razlikujejo tudi v zvoku, a ta raznolikost moje uho le še bolj »trenira« na različne frekvence in barve glasov, s katerimi imam čast biti povezana. (Vsi bodoči pevci vabljeni septembra na prve vaje, četrtki, 8. in 9. ura, večnamenska dvorana, pa mapico za note s seboj!!!)

Da zbor zveni dobro, ni potrebno, da ima v svojih vrstah same »überglasbeno-izobražene mojstre«. Sama se nikoli nisem učila notne teorije in še danes je ne znam, pa me to pri branju notnih zapisov ne ovira. Zbor je uspešen, če zveni vrhunsko z glasovi amaterjev, ki se zlivajo v nerazdružljivo celoto, pa naj bo to v fortissimu ali pianu.

Ljudem moje starosti, ki živijo za objavljanje slik na Instagramu in Snapchatu, težko razložim, zakaj uživam v petju ne le zabavnih skladb, ki jih vsi poznajo v zborovskih izvedbah, ampak tudi v čisto navadnih cerkvenih ljudskih pesmih, ki jih po navadi slišimo pri vsaki maši (»ko se tete gor na koru derejo«). Zakaj imajo petkove zborovske vaje prednost pred vsako zabavo ali pijačo? Zakaj mi toliko pomeni, ko kdo izmed mojih vrstnikov izjavi, kako smo »zadnjič dobro odpeli«?

Ker v to početje dajem sebe in pol. Ker se mi včasih res ne da na dve uri in pol dolge vaje, s katerih se vračam utrujena in zaspata, a zadovoljna. Ker z vsakim izpetim tonom sproščam vse napetosti, ki se nabirajo v meni. Ker nisem vrhunska vokalistka in nikoli ne bom, pravzaprav si tega niti ne želim. Dovolj je, da nekemu skupaj z ljudmi, s katerimi sem rada, pevsko in prijateljsko, polepšam dan. In moje poslanstvo je izpolnjeno.

In ali ne gre tu za nekaj VEČ kot samo »obšolsko interesno dejavnost«?

Počni, kar te izpolnjuje. Ne obupaj ob prvih ovirah, ker nobeno odlaganje obveznosti ni bolj zadovoljujoče kot občutek uspeha po trdem delu.

Ljudje smo smešna bitja. Garamo dneve in noči za hip drobne sreče.

In če ni v tem smisel življenja, potem ne vem, v čem je.

Ulovi v teh počitnicah vsak dan vsaj malo drobne sreče. Septembra pa na juriš v vojno z novimi formulami, domačim branjem in projektnimi nalogami!

Še prej pa eno kepico sladoleada pri sladoledarju čez cesto.

Lara Oštrbenk, 3.d

Državno prvenstvo v športni gimnastiki

Naši dijaki so letos tekmovali v akrobatiki, skokih in gimnastiki. Najboljše rezultate smo dosegli ekipno, fantje so bili drugi, dekleta pa četrta. Vsem nastopajočim čestitamo!

Mentorica: Zdenka Senica Grubič, prof.

Raziskovalno delo iz biologije

Na raziskovalnem področju iz biologije so se v letošnjem šolskem letu izkazale Blažka Krašovec, Nicoleta Nour in Jasna Preskar, dijakinje 3. c-oddelka Gimnazije Brežice. Nalogo z naslovom **ARZENOVE SPOJINE V MLEKU IN DLAKI KRAV Z OBMOČJA KOTREDEŠČICE** so predstavile na področnem tekmovanju in bile uvrščene na državno. Komisija je nalogo predlagala v ožji predstavitveni izbor, ki je kot državno tekmovanje iz raziskovalnega dela potekal 16. maja 2016 v Murski Soboti. Dekleta so osvojila srebrno priznanje. Z nalogo so želele ugotoviti morebitni presežek arzenovih spojin v mleku in dlaki krav ter posledice bioakumulacije ob nepravilni presnovi v organizmu.

V dolini Kotredeščice je deloval rudnik antimona, v katerem so bile rude, ki so kot primes vsebovale tudi arzen. V poplavih leta 1994 in 2010 je rudniške odpadke s povišano vsebnostjo arzena odplavilo po dolini navzdol. Leta 2012 je Inštitut za okolje in prostor Celje (IOP) opravil analizo tal in ugotovil, da so koncentracije arzena v prsti močno povišane v vaseh vzdolž celotne doline, kar naj bi predstavljalo ne-

varnost za ljudi s tega območja.

Znano je, da rastline slabo privzemajo arzen iz tal, zato smo se v naši raziskovalni nalogi osredotočili na živali, ki bi zaradi načina prehranjevanja lahko bile izpostavljene povišanim koncentracijam arzena. Odločili smo se za krave, ki poleg krme med hranjenjem zaužijejo tudi nekaj prsti,

obenem pa od njih zlahka dobimo vzorce. V kravjem mleku in dlaki smo želele ugotoviti prisotnost štirih najpogostejših arzenovih spojin: arzenita (As(III)), arzenata (As(V)), monometilarzenove kisline

(MMA) in dimetilarzenove kisline (DMA).

Za analize smo uporabljali metodo tekočinske kromatografije visoke ločljivosti (HPLC), sklopljeno s hidridno tehniko (HG) in atomsko fluorescenčno spektrometrijo (AFS), ki nam je omogočila ločevanje in določanje arzenovih spojin v vzorcih mleka in ekstraktih dlake. Ugotovili smo, da so v mleku koncentracije arzenovih spojin izredno nizke, zato uživanje mleka s tega območja ne ogroža zdravja ljudi. V dlaki, za katero je znano, da kopiči arzen, so bile koncentracije arzena dokaj nizke, iz česar sklepamo, da krave med prehranjevanjem ne zaužijejo velikih količin tega elementa.

Rezultati naloge so prebivalce Kotredeščice pomirili. Vsekakor pa bo potrebno z raziskavami nadaljevati tudi na drugih področjih in ugotoviti vzroke za pogostost pojavljanja nekaterih bolezni.

Mirna Malus, prof.

Državno zgodovinsko tekmovanje

V okviru praznovanja 70-letnice Gimnazije Brežice smo 2. aprila 2016 v sodelovanju z Društvom učiteljev zgodovine Slovenije na naši šoli gostili državno zgodovinsko tekmovanje srednjih šol. Tekmovanja se je udeležilo 325 dijakov in dijakinj ter 88 mentorjev iz gimnazij

je za dijake pripravil tudi več prostočasnih aktivnosti. Dijakom in mentorjem so omogočili ogled muzeja in za njih pripravili različne zgodovinske delavnice. Prav tako pa so si dijaki v veliki predavalnici Gimnazije Brežice lahko ogledali zgodovinski film o 1. svetovni vojni.

Popoldne je bila Viteški dvorani brežiškega gradu zaključna slovesnost. V kulturnem programu je najprej nastopil pevski zbor Gimnazije Brežice, potem pa še dijak Lovro Pečnik, ki je na klavir zaigral Stiplovsško Serenado. Nato so bili razglašeni rezultati; priznanja so podeljevali ravnatelj Gimnazije Brežice Uroš Škof, direktorica Posavskega muzeja Brežice Alenka Černelič Krošel in predsednica Društva učiteljev zgodovine Elissa Tawitian.

in srednjih strokovnih šol Slovenije. Otvoritvena slovesnost je potekala v šolski telovadnici, kjer so dijaki brežiške gimnazije vrstnikom z

literarnimi deli predstavili posavsko zgodovino.

Tekmovanje je potekalo v prostorih Gimnazije Brežice, kjer so dijaki najprej pisali zgodovinski test iz poglavij 1. svetovne vojne, nato pa je sledil še terenski del, ko so tekmovalci odkrivali zgodovinske znamenitosti mestnega jedra Brežic. Pri organizaciji tekmovanja nam je pomagal Posavski muzej Brežice, ki

Našo šolo so na državnem zgodovinskem tekmovanju zastopali: Tjaša Hode, 4. a, Aljaž Benčin, 2. d, Urška Ašič, 4. a, Sandra Mavsar, 4. a, Andraž Cvitko, 4. a, in Matej Štrucl, 3. a.

Zapisala: Nataša Šekoranja Špiler, prof., vodja državnega zgodovinskega tekmovanja

EUSTORY

EUSTORY je mednarodno zgodovinsko tekmovanje za države Evropske unije, namenjeno srednješolskim raziskovalkam in raziskovalcem novejših zgodovine. V letošnjem šolskem letu je bil pogoj za sodelovanje izdelava raziskovalne naloge na temo SKUPNO.

Iz Gimnazije Brežice so se tekmovanja udeležile štiri dijakinje iz 1. a, ki so raziskovale v dveh parih. **Tjaša Antolovič** in **Emma Agnič** sta napisali raziskovalno nalogo z naslovom: *Ali zadružni dom Bizeljsko izgublja svojo moč povezovanja krajanov?* Raziskava **Tashe Voglar** in **Tinkare Simončič** pa je naslovljena: *Gasilci kot povezovalni element na Velikem Obrežju nekoč in danes.*

Obe nalogi sta bili med vsemi raziskovalnimi nalogami v Sloveniji ocenjeni kot najboljši. Dekleta se bodo za nagrado septembra ali oktobra 2016 lahko udeležile mednarodnega History Campusa v Srednji Evropi (na več lokacijah – Budimpešta, Praga, Gdansk) ali v Gruziji.

Zmagovalkam čestitamo.

Mentorica: Nataša Šekoranja Špiler, prof.

Tekmovanje iz kemije za Preglove plakete

V ponedeljek, 7. marca 2016, je na šoli potekalo šolsko tekmovanje v znanju kemije. Udeležilo se ga je 75 dijakov iz vseh štirih letnikov pod mentorstvom profesorice Nade Mandić in Mateje Strnad Zorec. Bronasto plaketo je osvojilo 15 dijakov.

V soboto, 7. maja 2016, je na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo v Ljubljani potekalo še državno tekmovanje, ki se ga je udeležilo šest dijakov: Luka Račič (1. a), Anja Švajger (1. c), Žana Florjanič Baronik (2. c), Lucija Župevc (3. c), Laura Pavlin Gregorčič (4. a) ter Jernej Imperl (4. c). Vsi smo dosegli kar zavidljivo število točk. Žana je osvojila srebrno plaketo, Laura, Jernej in jaz pa smo domov prinesli zlate Preglove plakete, pri čemer sta maturanta pometla s konkurenco z drugim (Jernej) in prvim (Laura – 100 %) rezultatom.

Vsem prejemnikom plaket in udeležencem državnega tekmovanja iskreno čestitamo! Seveda pa gre zahvala tudi obema mentoricama.

Lucija Župevc, 3. c

Tekmovanje iz znanja računalništva in spletnih tehnologij

V torek, 17. 5. 2016, se nas je sedem dijakov Gimnazije Brežice udeležilo tekmovanja iz znanja računalništva in spletnih tehnologij (za zdaj še območnega), namenjenega dijakom srednjih šol. Tekmovanje, ki je potekalo prvič, je organizirala Fakulteta za informacijske študije v Novem mestu. Udeležilo se nas je dvanajst dijakov iz štirih srednjih šol območja Dolenjske in Posavja – iz Šolskega centra Novo mesto, Šolskega centra Krško-Sevnica, Srednje šole Črnomelj in Gimnazije Brežice. Tekmovanje je potekalo uro in pol, za izziv pa smo prejeli dve nalogi, ki sta temeljili na uporabi znanja računalniškega jezika HTML in CSS. Za vse tekmovalce so bile pripravljene nagrade, prvi trije, med njimi sva bila tudi Aljaž Benčin, ki je osvojil 2. mesto, in Miha Špan, uvrščen na 3. mesto, pa smo dobili še dodatna darilca. Med čakanjem na rezultate nas je študent Fakultete za informacijske študije seznanil z aplikacijo, ki so jo v ustvarili ob 650. obletnici Novega mesta. Dogodek se je končal z govorom prodekanje dr. Bilijane Mileve Boshkoske, ki je prepričana, da bo tekmovanje postalo vsakoleten dogodek.

Miha Špan, 2. d

Dosežki naših dijakov pri slovenščini

Tudi letos so se naši dijaki pod vodstvom profesorice slovenščine pripravljali na tekmovanje iz materinščine. Dijaki 1. in 2. letnika so se poglobljali v roman Gorana Vojnoviča Jugoslavija, moja dežela, tekmovalci 3. in 4. letnika pa so svojo bralno večščino bogatili z delom Ljubezen Marjana Rožanca ter Flisarjevim pisanjem Čarovnikov vajenec.

Šolskega tekmovanja za Cankarjevo priznanje, ki je bilo decembra 2015, se je udeležilo 21 dijakov. Bronasto priznanje je doseglo 13 tekmovalcev: Miha Kerin, Žana Florjanič Baronik, Gala Margita Štiglic, Eva Gramc, Tjaša Antolovič, Michelle Komočar, Julija Laznik, Luka Račič, Tinka Simončič, Barbara Štorman, Andreja Kovačič, Teja Gošek in Lara Oštrbenk.

Na področno tekmovanje so se uvrstili trije dijaki: **Andreja Kovačič**, **Miha Kerin** in **Žana Florjanič Baronik**.

Uspešni smo bili tudi na številnih natečajih, naj omenimo poseben uspeh pri ustvarjanju kratkega filma. Na mednarodnem natečaju na Dunaju This Human World je naša šola prejela 3. nagrado. Ustvarjalci filma Freedom s temo o beguncih so bili: Amadej Petan, Katja Škoda, Eva Cvelbar, Jakob Nečemer, Maja Levak in Žana Florjanič Baronik.

Aktiv slovenistk

Matematično tekmovanje 2015/2016

V četrtek, 17. 3. 2016, je na gimnaziji potekalo šolsko tekmovanje iz matematike. Tekmovanja se je udeležilo 132 dijakov, in sicer 38 dijakov prvega, 25 dijakov drugega, 30 dijakov tretjega in 39 dijakov četrtega letnika. Bronasto priznanje je osvojilo 44 dijakov, 6 najboljših pa se je udeležilo državnega tekmovanja.

Na državnem tekmovanju, ki je v soboto, 16. aprila 2016, potekalo na Gimnaziji Novo mesto, so se naši dijaki odlično odrezali, saj so štirje osvojili srebrno, dva dijaka pa zlato priznanje.

Prejemniki bronastega priznanja:

Luka Račič (1. a), Ajda Žarn (1. a), Lenart Žinko (1. a), David Poznič (1. b), Nik Reberšek (1. b), Alen Zildžović (1. b), Primož Bogner (1. c), Eva Bračun (1. c), Nik Jeromel (1. c), Rok Kvartuh (1. c), Zala Resnik Poljašević (1. c), Anja Švajger (1. c), Gal Resnik Poljašević (1. d), Katja Bajš (2. a), Barbara Štorman (2. a), Valentina Zlobko (2. a), Aljaž Bratkovič (2. c), Filip Cvetko (2. c), Žana Florjanič Baronik (2. c), Živa Stegne (2. c), Tadej Martinčič (2. d), Nika Radi (3. a), Matej Štrucl (3. a), Matija Krajnc (3. c), Lucija Župevc (3. c), Rok Arh (3. d), Lea Herakovič (3. d), Lucija Jazbec (3. d), Lucija Ana Kovačič (3. d), Ana Sladič (3. d), Katja Škoda (3. d), Matej Ajster (4. a), Mateja Kvartuh (4. a), Anamarija Lakner (4. a), Sandra Mavsar (4. a), Laura Pavlin Gregorčič (4. a), Sabina Požun (4. a), Leda Krošelj (4. b), Lovro Pečnik (4. b), Monika Kuhar (4. c), Nejc Arh (4. d), Vita Kotar (4. d), Matej Rostohar (4. d), Aljaž Sušin (4. d).

Prejemniki srebrnega priznanja:

Žana Florjanič Baronik (2. c), Tadej Martinčič (2. d), Matija Krajnc (3. c) in Laura Pavlin Gregorčič (4. a).

Prejemnika zlatega priznanja:

Lucija Župevc (3. c) in Lovro Pečnik (4. b)

Vsem prejemnikom priznanj iskreno čestitamo!

Za aktiv matematikov

Barbara Valentinčič Barlič, prof.

Na sliki so udeleženci državnega tekmovanja (iz leve proti desni: Lovro Pečnik, Tadej Martinčič, Laura Pavlin Gregorčič, Lucija Župevc, Žana Florjanič Baronik, Matija Krajnc).

Tri zlata priznanja in vonj po olimpijadi ...

Tudi v šolskem letu 2015/16 so naši dijaki uspešno tekmovali na geografskih tekmovanjih. Teoretični del tekmovanja se je letos nanašal na naravne znamenitosti Slovenije, terenski pa vsako leto temelji na opazovanju pokrajine, orientiranju v njej in uporabi zemljevida.

Šolsko tekmovanje je potekalo januarja. Udeležilo se ga je 60 tekmoval-

cev iz vseh letnikov. Najboljših 23 je osvojilo bronasto priznanje, in sicer: Vesna Kozinc in Patricija Kelhar (3. d), Aljaž Bratkovič, Žana Florjanič Baronik in Anja Pavkovič (2. c), Sandra Mavsar, Anže Turk in Sabina Požun (4. a), Rok Kvartuh in Nik Jeromel (1. c), Melani Knez in Tim Medved (2. b), Klemen Kranjec (4. c), Nadja Bostič in Vesna Dimitrovski (4. b), Hana Zupanc, Julija Laznik in Tjaša Antolovič (1. a), Luka Pesjak in Barbara Štorman (2. a), Tjaša Šoba (3. b), Tanja Osojnik (3. a) ter Katja Zobarčič (1. d).

Na področno tekmovanje, ki je marca potekalo v Celju, so se uvrstili: Patricija Kelhar, Anja Pavkovič, Sabina Požun,

Žana Florjanič Baronik, Tim Medved in Anže Turk. V Celju so bili naši tekmovalci zelo uspešni, kar štirje so se uvrstili na državno tekmovanje, ki je aprila potekalo v Rogaški Slatini. Tam je Tim Medved prejel srebrno priznanje, **Žana Florjanič Baronik, Anja Pavkovič in Sabina Požun pa so osvojile zlato priznanje. Še več, Žana se je uvrstila med štiri najboljše v državi, ki jih povabijo na mednarodno geografsko olimpijado**, ki bo letos v Pekingju na Kitajskem.

Vsem tekmovalcem, še posebej pa Žani in ostalim udeležencem državnega tekmovanja, iskreno čestitava in jim sporočava, da sva ponosna nanje ter da nama je bilo zelo lepo delati z njimi.

Emma Maček, prof.,
in Boštjan Špiler, prof.

Rezultati tekmovanj iz angleščine

Bralno tekmovanje iz ANGLEŠČINE – I. „Bookworms“ in II. „EpiBadge“

I. BOOKWORMS

Priznanje prejmejo:

1. letnik: Gal Resnik Poljašević, Eva Kozinc, Kristina Rilak (vsi iz 1. d)

2. letnik: Ana Bedek, Nuša Blatnik, Lara Jambriško, Lara Jazbec, Anja Pavkovič (vse iz 2. c), Maruša Uršič (2. a)

3. letnik: Tanja Osojnik, Anamarija Arh, Pia Fackovič Volčanjk (vse iz 3. a), Tjaša Šoba (3. b), Tina Lesjak (3. b)

4. letnik: Nika Žnidaršič, Patricija Hostar, Tjaša Gošek, Valentina Žabkar, Špela Žveglič, Živa Simonišek (vse iz 4. c)

II. EpiBadge

Srebrno priznanje prejmejo:

Nuša Blatnik in Živa Stegne (2. c), Katja Bajs, Gala Margita Štiglic, Lana Škrlec (vse iz 2. a)

Ema Černelč (3. a), Tjaša Šoba in Petra Pavlič (3. b)

Šolsko tekmovanje iz znanja angleškega jezika za dijake 2. letnika

1. mesto: Kaja Zakšek, 2. a

2. mesto: Martina Olić, 2. a

3. mesto: Lara Jambriško, 2. c

4. mesto: Žana Florjanič Baronik, 2. c

5. mesto: Gala Margita Štiglic, 2. a

Državno tekmovanje iz znanja angleškega jezika za dijake 2. letnika

Zlato priznanje prejmejo:

Žana Florjanič Baronik, 2. c

Martina Olić, 2. a

Sara Rožman Atelšek, 2. a

Gala Margita Štiglic, 2. a

Jon Krajic Tomin, 2. a

The World Scholar's Cup

V šolskem letu 2015/2016 sta se dve ekipi naše šole prvič udeležili tekmovanja The World Scholar's Cup in obe sta se uvrstili na tekmovanje Global Round, ki bo junija 2016 v Bangkoku. V Ljubljani so tekmovali Maruša Gabrič, Gala Margita Štiglic, Sara Rožman Atelšek, Barbara Štorman, Luka Pesjak (vsi iz 2. a) ter Živa Bežjak iz 2. b-oddelka. 21. 6. 2016 pa v Bangkok odhajajo Maruša Gabrič, Sara Rožman Atelšek, Barbara Štorman, Luka Pesjak (vsi iz 2. a-oddelka) ter Živa Bežjak in Tim Medved iz 2. b.

Romana Robek Cerjak, prof.,
in Mateja Raušl, prof.

Tekmovanja iz nemščine

Na **šolskem tekmovanju** iz nemškega jezika za drugi letnik so sodelovali naslednji dijaki: Jon **Krajic Tomin**, Valentina **Zlobko**, Maruša **Uršič** in Urška **Županc** (2. a), Tim **Medved** (2. b), Živa **Stegne** (2. c) ter Victoria **Jeras** (2. d).

Iz tretjega letnika so tekmovali **Matej Štrucl**, **Ema Černelč** in **Anamarija Arh** iz 3. a ter **Lea Herakovič** in **Teja Gošek** iz 3. d.

Bronasto priznanje so osvojili **Valentina Zlobko**, **Victoria Jeras** in **Matej Štrucl**.

Na **državnem tekmovanju** sta dijakinji **Victoria Jeras** in **Valentina Zlobko** prejeli **srebrno priznanje**.

Nemškega bralnega tekmovanja »Piffikus« so se udeležili: Luka Pesjak, Maruša Uršič in Valentina Zlobko iz 2. a ter Victoria Jeras in Lara Prah iz 2. d-razreda.

Simona Tusun, prof.

Angleško tekmovanje Best In English - on-line

Naša šola se je letos udeležila mednarodnega on-line tekmovanja Best in English in dosegla zavidljive rezultate. Med 99 evropskimi šolami smo zasedli 11. mesto, v svetovnem okviru pa smo od 479 šol zasedli 30. mesto.

Sodelovalo je 148 naših dijakov. Vsem čestitamo.

Aktiv anglistk

Cena športa

Se športnikov trud in odrekanje sploh povrneta? Garanje Lare Omerzu je letos že pokazalo prve rezultate.

V soboto, 7. 5. 2016, je na atletski tekmi v Zagrebu Lari Omerzu uspelo preskočiti 183 cm v višino in s tem potrditi normo svetovnega prvenstva za starejše mladince in mladinke. Tako bo šla julija na Poljsko in se že veseli novih izzivov. Na sobotnem tekmovanju je vse steklo kot po maslu, cilj tekme je Lara uspela izpolniti že v prvem poskusu in tako je zakorakala v novo sezono. Vse je bilo videti zelo enostavno.

Tina Maze, Peter Prevec, Lionel Messi, Usain Bolt, Lara Omerzu so le nekateri izmed vrhunskih športnikov, ki so se odločili postaviti šport na prvo mesto in so za svoje cilje pripravljene trdo garati. Vsem je znana njihova svetlejša plat nastopanja, njihova živahnost. Le redko kdo izmed nas si ni izbral svojega vzornika in mu želel postati podoben vsaj za en dan, vendar kaj se zares skriva za kamerami, bliščem? Je življenje športnikov še tako pisano in bleščeče, ko se potijo v telovadnicah in se odrekajo temu in onemu, je res tako preprosto hoditi po poti velikih telesnih naporov?

Atletika je bila Lari tako rekoč položena v zibelko, saj so bili njeni starši zelo uspešni športniki. Lara je bila že na kar nekaj vidnejših tekmovanjih in je dosegla kopicco zavidljivih rezultatov. Sama pravi, da je življenje športnika vse prej kot lahko. Redno

obiskuje Gimnazijo Brežice, kar ji dodatno otežuje vsakdanjik, saj v šoli ni prostora za lenarjenje kakor tudi pri športu ne. Le redko se zgodi, da pride dan, ko nima treningov. To velja tudi za druge aktivne športne navdušence. Od trenutka, ko vstanejo, in vse dokler se spet ne odpravijo k počitku, so njihove misli osredotočene na šport, drugače se kaj kmalu pojavijo napake, ki nemalokrat vodijo v poškodbe. Telo ne pozna dopustov, zato si športniki redko privoščijo zaslužen oddih. Vsaka odsotnost treniranja se lahko pokaže za usodno in pokvari načrte za celotno sezono. Včasih se telovadba odvija večkrat na dan, vendar vse po zdravi pameti, saj lahko vsako pretiravanje škodi, a vseeno upoštevamo slovenski rek, da se brez muje še čevelj ne obuje. Treningi znajo včasih biti dobesedno neznosnejši od mučenja. Naj omenim, da je med znanimi športniki, kot je denimo Usain Bolt, bruhanje nekaj vsakdanjega, saj se tako njegovo telo odziva na velike napore.

Kot da še ni dovolj muk, je tu še prehrana. Res da je Usain Bolt vsakodnevno med OI v Pekingu pojedel 100 McDonaldsovih „mcnuggetsov“ vendar je to le eno izmed odstopanj v športnikovi prehrani, ki je zelo odvisna od športne discipline. Predvsem se moraš odrekati tudi mnogi hrani in jesti izbrana živila. Če hočeš biti najboljši, moraš za to narediti vse, drugače te bo kdo, ki si prav tako goreče želi zmage, hitro premagal. Pri skoku v višino, denimo, je zelo

pomembna teža. Odrekanje temu in onemu, štetje vsake kalorije – obsedenost? Lara zase pravi, da je sprva najhuje, dokler se ne navadiš, no, če sploh se. Žene jo želja po rezultatu, preprosto veš, da moraš zdržati, a priznava, da ni lahko. Predvsem ji je težko gledati prijatelje, ki lahko jedo vse, ona se mora odreči skoraj vsemu. To je zanj dober preizkus osebne čvrstosti; nič kruha, mleka, soka, sladkarij. Športniki uživajo polno dodatkov, skoraj vsa njihova hrana se že da kupiti v kapsulah; lahko bi jim rekli kar zemeljski astronomi. Kaj pa cena teh dodatkov? Glede na to, da ne gre za osnovno hrano, se zna kar visoko povzpeti. V nekaterih športih ter v mlajših kategorijah, ko (še) ni veliko prihodkov, prehrana povzroča številne preglavice. Boljše vprašanje je, če je omenjeno uživanje dodatkov sploh zdravo. Zdravje nima cene, kajne? Če gre za nadzirano uporabo dodatkov in redne zdravstvene preglede, takšno prehranjevanje kratkoročno ni nezdravo. Dolgotrajna uporaba bi lahko povzročila vrsto neprijetnih posledic, kot so okvare nekaterih notranjih organov, neprijetnosti na koži, odvisnost in še bi se kaj našlo. Z zdravjem se ni igrati, zato se je vsakemu tveganju bolje izogibati.

Petek in sobota zvečer – žur! Za vrhunskega športnika to ne pride v poštev. Vsekakor sta večera namenjena sproščanju, le da se to malce razlikuje od navad današnje mladine. Lara, denimo, prebere kakšno knjigo, si ogleda film, ima masažo ... Vsak

večer se nekaj dogaja, prav tako mora paziti na počitek, saj ima malo časa, ki ga mora dobro izkoristiti. Tekma, trening, počitek, ostale obveznosti ... Preprosto rečeno, življenje športnika ni dolgočasno, zelo pestro je.

Na mesta, pozor, zdaj! Čas je za tekmo. Športniki živijo zanje. Je neke vrste odličen trening, kjer se pokaže tvoj trud in razodeneje tvoje napake. Imenitna priložnost za motivacijo in nagrada za ves vložen trud. Sreča za enega je nesreča za drugega, uspeh za nekoga je neuspeh za drugega. V športu morajo tekmovalci v danem trenutku narediti, kolikor zmorejo. Ključno vlogo imata pripravljenost in osredotočenost. Le drobec časa je dovolj, da se ti enoletni napor dobesedno spremeni v pekel. Vsi športniki bi se zedinili, da morajo po vsakem neuspehu vstati in poskusiti znova. Ponovno iti skozi ves proces stradanja, garanja in to brez zagotovila, da se ti bo trud poplačal, in to tudi po tem, ko se je načrt že (vsaj) enkrat izjalovil?

Tudi Lara ni odporna na neuspeh: ‚Nikoli ne veš, ali brezglavo rineš v slepo ulico ali pa te na koncu poti čaka zlata nagrada. Pomembno je, da veš, da si se potrudil po svojih najboljših močeh in si nimaš ničesar očitati. Na vsako tekmo se tako ‚borci‘ pripravljajo kot na svojo zadnjo in so zanje pripravljene žrtvovati skoraj vse: življenje, zdravje, čas, samo da bi dosegli željeni cilj.

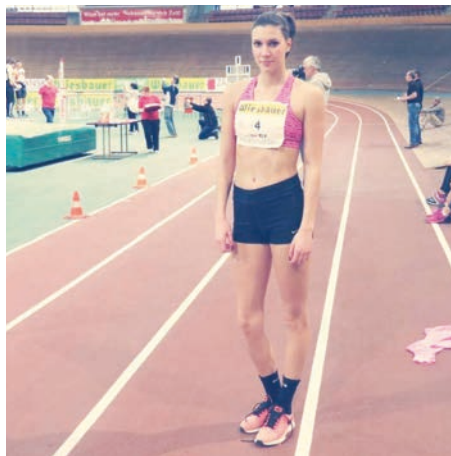
Je torej cena športa vredna odrekanja življenjskim radostim? Nedvomno je to stvar posameznika, njegovega razmišljanja in osebnosti. Vsekakor pa športnikova pot ni ravna. Ko vse steče, kot mora, sledi uspeh, ki je posledica truda v telovadnici, kjer se športnik poti in žene do meja nemogočega 24 ur na dan, 7 dni v tednu, 365 dni v letu. Uspeh je le vrh ledene gore; ta del športnikovega udejstvovanja je po navadi viden širši množici, ki pretekle dogodke sodi le po nagradah, a pravo, večje in skrito bistvo rezultata je očem skrito. Ko sem vprašal Laro, zakaj si je izbrala šport, mi je tako odgovorila: ‚Včasih se tudi sama vprašam zakaj, mogoče zaradi nekaj gramov kovine, ki jo dobiš okoli vratu, mogoče zaradi uspeha. Ne vem zakaj. Je pa to nekaj, kjer sem dobra, kjer res uživam, hkrati me šport pripravi na ‚kruto‘ življenje, nauči me discipline in reda. Ne ukvarjam se preveč s statistiko in vprašanji, raje se osredotočim na trening in tekmo ter učinkoviteje porabim energijo kje drugje.‘ Prišel sem do zaključka, da včasih (pravilnih) odgo-

vorov na nekatera vprašanja ni, saj je srce pametnejše od razumne glave in smo mu s strastjo pripravljeni slediti. Tako je tudi s športom, ki je svojevrstno zanimiv, a ponuja mnogo pasti, zato se na tej poti številni ljudje opečejo, a so vsaj poskusili, in le redkim je žal za takšno izkušnjo. Nismo vsi rojeni za vrhunski šport, a je že veliko, če ga vsaj poskušamo razumeti. Še vedno ostane zanimivejša plat športa – rekreativni šport.

Lari želim srečo tako na tekmovanjih kot tudi v življenju in upam, da se ji trud povrne že na svetovnem mladinskem tekmovanju v skoku v višino, ki se ga bo udeležila julija.

Ločiti moramo med vrhunskim in rekreativnim športom. Poskusil sem predstaviti vrhunski šport in ne rekreativnega, ki služi predvsem za sprostitev, boljše voljo, lepšo postavo. Še skoraj vsak vrhunski športnik je šel skozi proces rekreacije, ki ima veliko pozitivnih lastnosti. Vrhunski športniki lahko prav tako živijo lepo, a se mi zdi, da se družba okoli nas tega premalo zaveda. Upam, da s prispevkom nisem odvrnil nikogar od športa, le prikazal sem drugo plat športne popolnosti, o kateri se premalo govori, in pisal o Lari, ki nam je lahko vzornica.

Tim Medved, 2. b

Lara Omerzu državna prvakinja

V sredo, 18. maja, se je v Domžalah odvijalo srednješolsko finalno tekmovanje posameznikov v atletiki. V ugodnih razmerah za tekmovanje je Lara Omerzu zmagala v skoku v višino in popravila državni srednješolski rekord na 1,84 m.

Šolski ekipni kros

Ekipe Gimnazija Brežice, dijakinje letnika 1999 in mlajše, je osvojila četrto mesto na državnem prvenstvu.

Gimnazija Brežice in »1000 gibov« – vadba na prostem

Športna skupina se je v sredo, 1. 6. 2016, v jutranjih urah udeležila vadbe na prostem pod pokroviteljstvom Zavoda za šport Brežice in OK Slovenije.

Ekipa brežiških gimnazijcev z vodjo in trenerjem

Gimnazija Brežice osvojila 15. mesto na svetovnem srednješolskem prvenstvu v dvoranskem nogometu/futsalu

V nedeljo, 3. 4. 2016, smo se izpred Gimnazije Brežice polni pričakovanj odpeljali na svetovno prvenstvo v dvoranskem nogometu/futsalu v Poreč za dijake letnika 1998 in mlajše, pod okriljem mednarodne organizacije ISF (International school sport federation) – »We are school sport«.

Po dolgih šolskih pripravah, usklajevanju pouka in treningov v klubih smo se odpravili na to veliko tekmovanje. Nismo vedeli, kaj naj pričakujemo, katere šole bodo sodelovale, ali bodo nastopali državni prvaki, selekcionirane šole ali nogometni oddelki ... Ekipo so sestavljali igralci: **Mitja Mlakar, Miha Kerin, Sven Blažinšek, Žan Čadež Marn, Jaka Hervol, Kristijan Barbič, Tjaž Prah, Žiga Ribič, Denis Kneževič, Edin Selimović, Alen Zildžović, Tilen Mlakar in Gregor Avsec** – vodja ekipe, **Sandi Rašović** – trener ter **Gregor Kovačič** – sodnik.

V moštvu smo pogrešali **Luko Gučka**, ki trenira v Španiji in opravlja šolske obveznosti na daljavo, **Nika Rožmana** (klubske obveznosti) in zdravega Denisa Kneževiča, ki je staknil poškodbo kolena. Z obilico odrekanih in jutranjih treningov smo poizkušali nadoknaditi odsotne igralce in na koncu v veliki meri tudi uspeli. Vsi so se izkazali z zavzetostjo in pridnostjo. Iz dneva v dan so posamezniki napredovali, temu pa je sledil tudi ekipni napredek.

V večernih urah smo prispeli v Hotel Delfin v Poreču. Takoj smo opazili, da gre za velik projekt, saj je bila avla hotela polna ekip z vsega sveta. Opazili smo različne stile oblačenja, glasbe, prepletali so se številni jeziki. A en jezik je bil vsem skupen – to je bila žoga. Po dolgem postopku akreditacije in registracije smo se končno porazdelili v sobe in odpravili na zaslužen počitek. Strokovni tabor (Rašović, Avsec) je opravil še uvodni sestanek z vodstvom tekmovanja. Igrali smo v skupini B proti Turčiji, Angliji, Belgiji in Slovaški. Izkazalo se je, da so vse ekipe šol selekcionirane. Večina je državnih prvakov, so del nogometne akademije ali selekcionirani nogometni oddelki in športne šole. V skupini smo najslabše odigrali proti Turkom, ko sta nas premagali trema in viroza, zaradi katere so zboleli trije igralci (Tjaž, Mitja in Sven). Turki so pokazali zavirljivo tehnično in taktično znanje. Pokopal nas je prehitro prejeti gol. Zvečer je sledila uradna otvoritev svetovnega prvenstva. Po svečanem prihodu držav v dvorano je sledil dolg uvodni uradni del, ki je bil sestavljen iz številnih govorov pomembnih oseb. Nato smo si ogledali športno-kulturni program. Nastopali so mažoretke, plesalke, pevke, »futsal freestyler«, bilo je veliko zvočnih in dimnih efektov. Po končanem programu je sledila zaprisega tekmovalcev – dijakov in še slavnostna himna ter dvig zastave ISF-ja. Naslednji dan smo proti Belgijcem odigrali odlično, a žal prejeli dva evrogola, poizkusili smo z vratarjem, vendar

nam žal ni uspelo. Tovrstna igra nam je dobro stekla, tako da smo se počasi uigravali za izločilne dvoboje. Tudi proti Angliji smo odigrali odlično, kar nam je prineslo prvo zmago. Kot ekipa pa smo najbolje igrali proti Slovaški. Res je, da smo izgubili 0 : 1, vendar so bili Slovaki na koncu šesti na svetovnem prvenstvu, kar daje temu rezultatu še večjo veljavo.

Iz skupine smo napredovali kot četrti. V izločilne boje smo se uvrstili oslabljeni zaradi Edinovih kartonov, Žigove in Denisove poškodbe ter viroze, ki je pobrala moči igralcem. Prvi nasprotniki so bili Francozi. Odigrati smo poskušali z nizko obrambo, ki pa ni dolgo zdržala. Kmalu smo začeli igrati igro z vratarjem, ki pa ni dobro stekla zaradi odsotnih glavnih igralcev in dobrega taktičnega znanja Francije. Prvi polčas in začetek drugega smo namenili uigravanju te igre, nato pa so si vsi igralci razdelili enakovredno minutažo. Francozi so bili fizično premočni, preagresivni in prehitri. V naslednjem kolu smo se spet srečali z Belgijo, ki smo jo zdaj poskušali presenetiti s presingom, kar pa ni prineslo rezultata, saj so bili nasprotniki prehitri, in nekaj začetniških individualnih napak nas je pokopalo. Drugi polčas smo odigrali spet z vratarjem, vsi igralci so se zarotirali in pripravili na to igro, s katero smo nameravali presenetiti Hrvate od prve minute.

Pred tekmo s Hrvaško smo se podrobno pri-

pravili na dvoboj in odločili smo se, da jih presenetimo in odigramo od prve minute z

ostalo v spominu. Stkala so se številna nova prijateljstva, za teden dni smo vsi pozabili na

vratarjem. Želeli smo si prvenstvo zaključiti z zmago. Presenečenje nam je uspelo. Premagali smo hrvaškega državnega prvaka. Zmagali smo in osvojili težko, a realno 15. mesto na prvem svetovnem srednješolskem prvenstvu v futsalu/dvoranskem nogometu. Čestitke vsem igralcem. »KAPO DOL.« Naslov svetovnega prvaka so v obeh kategorijah suvereno osvojili Brazilci, ki so bili razred zase. Predstavili so sodoben futsal z veliko hitrega teka ter neverjetno tehnično in taktično znanje. Zanimivo je, da brazilška šola velikega nogometa temelji na futsalu, kar dokazujejo tudi zvezdniki velikega nogometa, ki so se najprej začeli ukvarjati s futsalom, kjer so pridobili boljše tehnično in taktično igro, ki je zahtevnejša, saj zahteva hitrejše reakcije in hitrejšo izbiro ustreznih igralnih rešitev kot pa igra pri velikem nogometu. Ta način igre so samo prenesli na veliko igrišče in danes izstopajo.

Namen svetovnega prvenstva pa ni bil samo nogomet, ampak tudi zbiranje denarja za razvoj šolskega športa v »tretjem svetu«, medkulturna izmenjava, podiranje rasnih meja in stereotipov, predsodkov, ogled zgodovinskih znamenitosti Poreča ... Lep primer te ideje, ki je v popolnosti uspela, je bil dan tržnice narodov na osrednjem trgu Poreča. Na stojnicah se je vsaka država udeleženka predstavila s promocijskim materialom, hrano, pijačo, narodnimi nošami ... Na koncu tega pestrega dne pa je vsaka ekipa pokazala svojo točko na predstavitvenem podiju, vse narode pa smo na tej prireditvi povezali z našo Golico. Polni vtisov smo se v poznih večernih urah vrnili v Slovenijo.

Projekt je v popolnosti uspel in že se nadejamo naslednjega večjega športnega tekmovanja. Zahvaljujemo se vsem donatorjem, ki so podprli odhod na svetovno prvenstvo. Bilo je prečudovito doživetje, ki nam bo vse življenje

politične zamere in težave okrog nas. Šport združuje in podira meje. Neverjetno, kaj naredi žoga!

Aktiv športne vzgoje

Šport pri nas nikoli ne počiva in tudi v začetku aprila ni bilo nič drugače. Profesorja Sandi Rašović in Gregor Avsec sta za nekaj časa štoparico zamenjala za taktično tablo, saj smo se mudili v Poreču na Hrvaškem, kjer smo zastopali barve naše države in Gimnazijo Brežice na svetovnem prvenstvu v dvoranskem nogometu za srednje šole. Po mesecih treninga je napočil dan, ko se je končno le začelo zares. Med 23 ekipami iz celega sveta smo bili v skupini s Turčijo, Belgijo, Slovaško in Anglijo. Bili smo kot eno in s srcem smo se borili od prve do zadnje minute. Zmaga nad Anglijo nam je dala še dodatno motivacijo in zagon in tako smo na koncu po zmagi nad našimi južnimi sosedi zasedli za nas odlično 15. mesto. Vstajanje zgodaj zjutraj je bilo poplačano z lepim vremenom in okusno hrano, a hitro nam tudi rana ura ni bila več v nadlego, saj smo bili v pričakovanju tekme in spoznavanju novih prijateljev polni adrenalina.

Namen turnirja je bilo tudi druženje in neverjetno hitro smo se spoprijateljili z ostalimi vrstniki z vseh koncev sveta ter tako nabrali spomine, ki bodo še dolgo v nas, in prijatelje, od katerih se je bilo zelo težko posloviti ob odhodu v Slovenijo. Predstavili smo se v dobri luči, seveda ni manjkala niti naša Golica, ki je v ples pognala vse navzoče. Šport združuje ljudi in tudi v Poreču nas je vse skupaj povezoval nogomet. Zaradi vseh teh izkušenj smo kot ekipa izredno hvaležni naši šoli, da nam je omogočila sodelovanje na takšnem dogodku. Mi pa že hitimo novim izzivom naproti.

Miha Kerin, 2. b

Razvedrilo

SUDOKU

V prazna polja vpisujte števila od 1 do 9 tako, da se posamezno število v vsaki vrsti, vsakem stolpcu in vsakem od manjših kvadratov pojavi samo enkrat.

lahek

4	5	8		6		9		
	1	6				4	5	8
		2						3
		9	8		3			
	8				6			5
6			1	9				
1			7		5	2	4	
			2				8	7
8			6	1			3	9

Vir: <http://www.sudokupuzzler.com>

srednji

9			1				2	
	4		2		3			6
			9	6		4		
		7		1		5		8
	3			2	7		4	
	8					7	1	2
		4	3		1			5
		1	6					4
3				5	4	2		

Vir: <http://www.sudokupuzzler.com>

